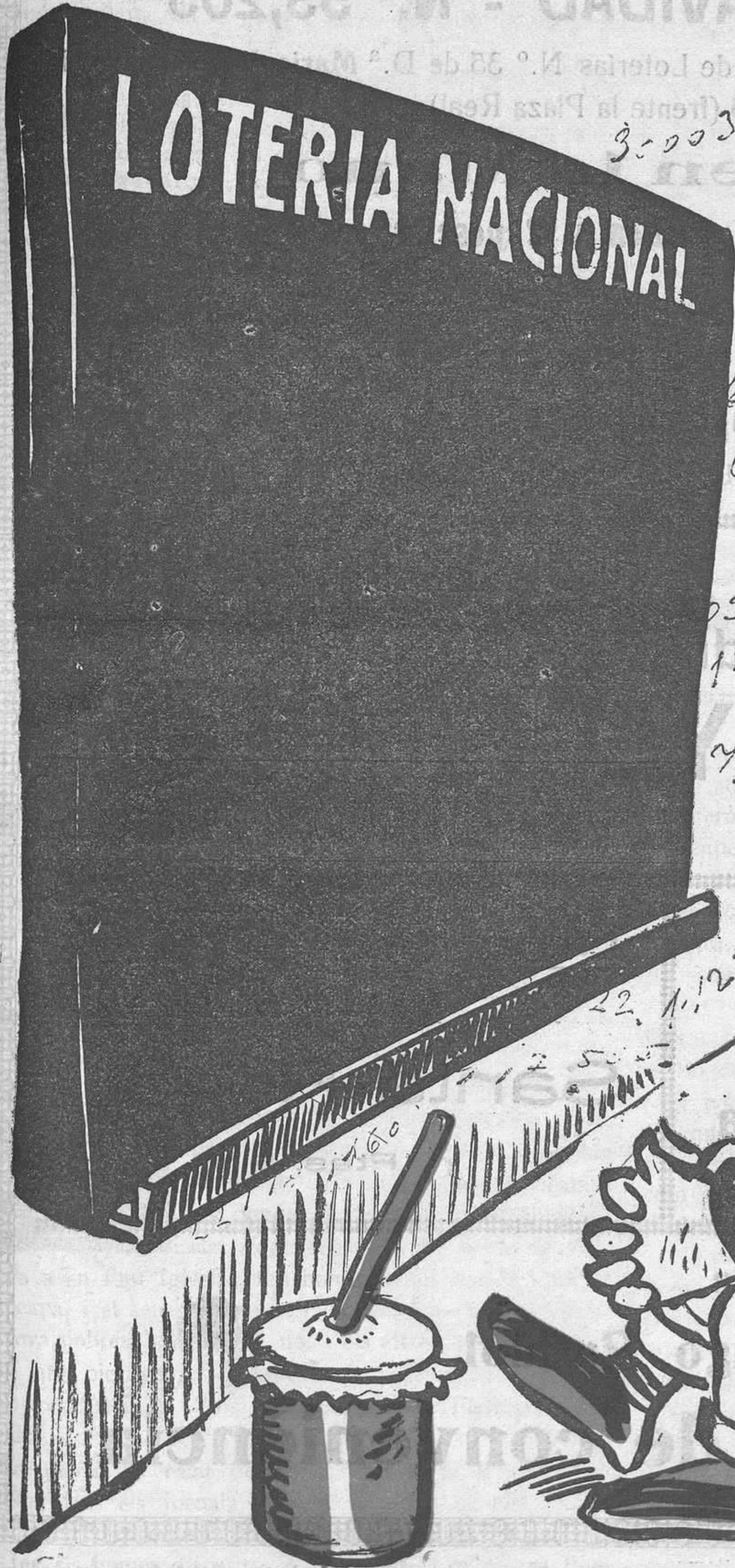

DONARA ALMENYS
UNA BATALLADA
CADA SETMANA

LA CAMPANA DE GRACIA

Número especial, 20 Cts.
Números atrassats: doble preu

Handwritten numbers scattered around the board and man:

3-003, 21-112, 43334, 17.515, 48817, 16653, 3577, 152, 9.113, 36303, 16357, 60106, 27772, 16715, 12001, 6758, 37777, 8756, 518, 0313, 23314, 0342, 21522, 16354, 11211, 16255, 15012, 2351, 42356, 3512, 22.1.1257, 3773, 16354, 23314, 35833

LA NOTA DEL DIA

—Em sembla que n'hi ha per estona de que em toqui!

El Año en la Mano

Almanaque-enciclopedia de la vida práctica, para 1926

El Año en la Mano

REGALA

a todos los compradores, una participación al billete entero de la

LOTERÍA DE NAVIDAD - N.º 53,205

Adquirido en la afortunada Administración de Loterías N.º 35 de D.ª María Illa, Rambla del Centro n.º 23 (frente la Plaza Real)

El Año en la Mano

se vende a pesetas 1'50 en rústica y 2 pesetas encuadernado

El único medio de jugar a la

Lotería de Navidad

es comprando **El Año en la Mano**,
pues quedan agotados todos los billetes.

Libro de extraordinario éxito

ANGEL PESTAÑA

Setenta días en Rusia

LO QUE YO PIENSO

Un tomo 8.º: Ptas. 3'50

Sortirà quan es pugui

L'ALMANAC

de

La Campana de Gràcia

per a l'any 1926

Novedad

ARMANDO PALACIO VALDÉS

Santa Rogelia

Ptas. 5

D'aquí pocs dies, l'últim èxit d'en

Santiago Rusiñol

El casament de conveniència

NOTA. — Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliuranses del Giro Mútun o be en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitg, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no's remet, además, un ral per a certificar. Als corresponçals se'ls otorguen rebaixes.

LA CAMPANA DE GRACIA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

Fora de Barcelona cada trimestre. ESPANYA, Ptes. 1'50
ESTRANGER, Ptes. 2'50

LA UNIÓ SAGRADA

Voldríem posar, enganxar un petit comentari a la cua de la declaració ministerial; voldríem subratllar alguns conceptes emesos pel cap del Govern en el seu discurs del Palau de Glaç i que ens va deixar glaçats, però no fariem més que perdre llastimosament el temps i donar feina al censor.

Preferim, doncs, girar els ulls a l'estranger i espigolar fora de casa ço que debades aquí cercariem, ço és, cotó i fil per a teixir una divagació.

Sortosament, Alà és gran i, arreu del món, de xafarderies, "potins" i assumptes o material per escriure articles n'hi ha una pila.

França, especialment, que és la part més viva del planeta, que és la víscera més sensible de la humanitat, en forneix a mans besades.

La República veïna, per altra banda, és el termòmetre de la llibertat del món i convé seguir els moviments de la columna de mercuri en aquest país per sapiguer la sort que a tots ens espera.

No cal dir o afegir que les intrigues de les dretes contra la República i contra el laïcisme i el socialisme, d'uns quants jorns ençà han esdevingut alarmants.

Ara, com en els dies de la guerra, el mot d'ordre, el sant i senya és la unió sagrada.

En 1914, la unió sagrada va servir per a mobilitzar els peluts contra els alemanys.

Ara, el mateix crit, la mateixa bandera es vol utilitzar per a aplegar els enemics del règim i llençar-los contra el Parlament i la legalitat democràtica.

La crida en aquest sentit feta per *Le Matin*, és vergonyosa, fastigosa.

Parlar d'unió sagrada en l'actual moment, és un sarcasme.

Veïam, si no.

La unió sagrada contra qui s'imposa ara? Contra els alemanys? Contra els anglesos? Contra Abd-el-Krim? Contra els rebels de Síria i del Líban? No. S'imposa, contra els que apoen la contribució extraordinària del deu per cent sobre el capítol. S'imposa contra el socialisme i el cartell d'esquerres.

Els Estats Units exigeixen el pagament dels deutes de guerra. Els pobres no poden pagar i els rics no volen.

Veu's ací perquè fan l'apellació a la unió sagrada i perquè criden que la República està en perill.

La unió sagrada que volen és la del feixisme, és la del sometent, per a defensar els seus interessos i els seus apetits i privilegis de casta.

Ço que està en perill a França en l'hora present, no és la pàtria, no és la República, no són els drets d'aquests senyors que mouen escàndol. És la seva butxaca.

Els pobres apòstols

Un amic madrileny ens escriu: "No hem conegut res a Madrid com l'enterrament d'en Pau Iglesias. Una pregona emoció va agafar al poble madrileny i els homes ploraven, i moltes dones, al veure la caixa mortuòria, s'agenollaven". El poble se l'estimava a en Pau Iglesias, tan honrat i tan senzill, amb la seva capa, i el seu sombrero, i les seves barbes blanques, i la seva pobresa. Els altres, no. I els altres, també han fet veure que ploraven. Una mica més i demanaven formar a la presidència el Banc d'Espanya i la Federació Patronal.

La prova ha estat decisiva. Davant de la mort tot s'oblida, fins els jornals augmentats, fins aquella "Casa del Pueblo" tan odiada. Per lo vist, l'acció millor que poden fer els homes discutits, és morir-se. A la nostra Barcelona, en Prat de la Riba tenia enemics, i en Guimerà,

si no enemics, incrèduls. Doncs, a l'hora de la mort, tots foren admiradors d'en Prat de la Riba, i tots devots d'en Guimerà. Els partits es varen fondre i es varen eliminar les capelles literàries. Igual amb Mossèn Cinto. Igual amb el Doctor Robert. Els seus enterraments foren les seves apoteosis.

Ara, amb en Pau Iglesias, els banquers, els patrons, els polítics conservadors, els monàrquics, tots s'han descobert com si en Pau Iglesias s'hagués passat la vida predicant la rebaixa de jornals, l'augment d'hores, la dissociació dels obrers, el respecte al capital, o l'ordre burgès i el poder religiós. Tanmateix ha semblat que Madrid era una mena de ciutat roja, on tots els apòstols socialistes fossin reverenciats místicament pels pobres i pels rics, com si tots estiguessin plens d'esperances en l'adveniment de la meravellosa ciutat del Bon Acord socialista.

D'avui endavant, quan sentirem malparlar d'algun gran home, i si és tan gran la seva fama com els atacs que reb, pensarem que, al morir-se, tot li serà atorgat: honradesa, talent i bondat, i que la ciutat marxarà darrera seu plorant com una ploranera professional. I si és comediant, plorant els actors. I si és escriptor, els escriptors. I si és comerciant, els comerciants. I si és burgès, els obrers. I si és obrer, els burgesos.

Potser hauria estat millor que anés menys gent a l'enterrament d'en Pau Iglesias. Amb els que, amb tota fe, l'acompanyaven en la manifestació del dia primer de maig, n'hi havia prou.

PARADOX

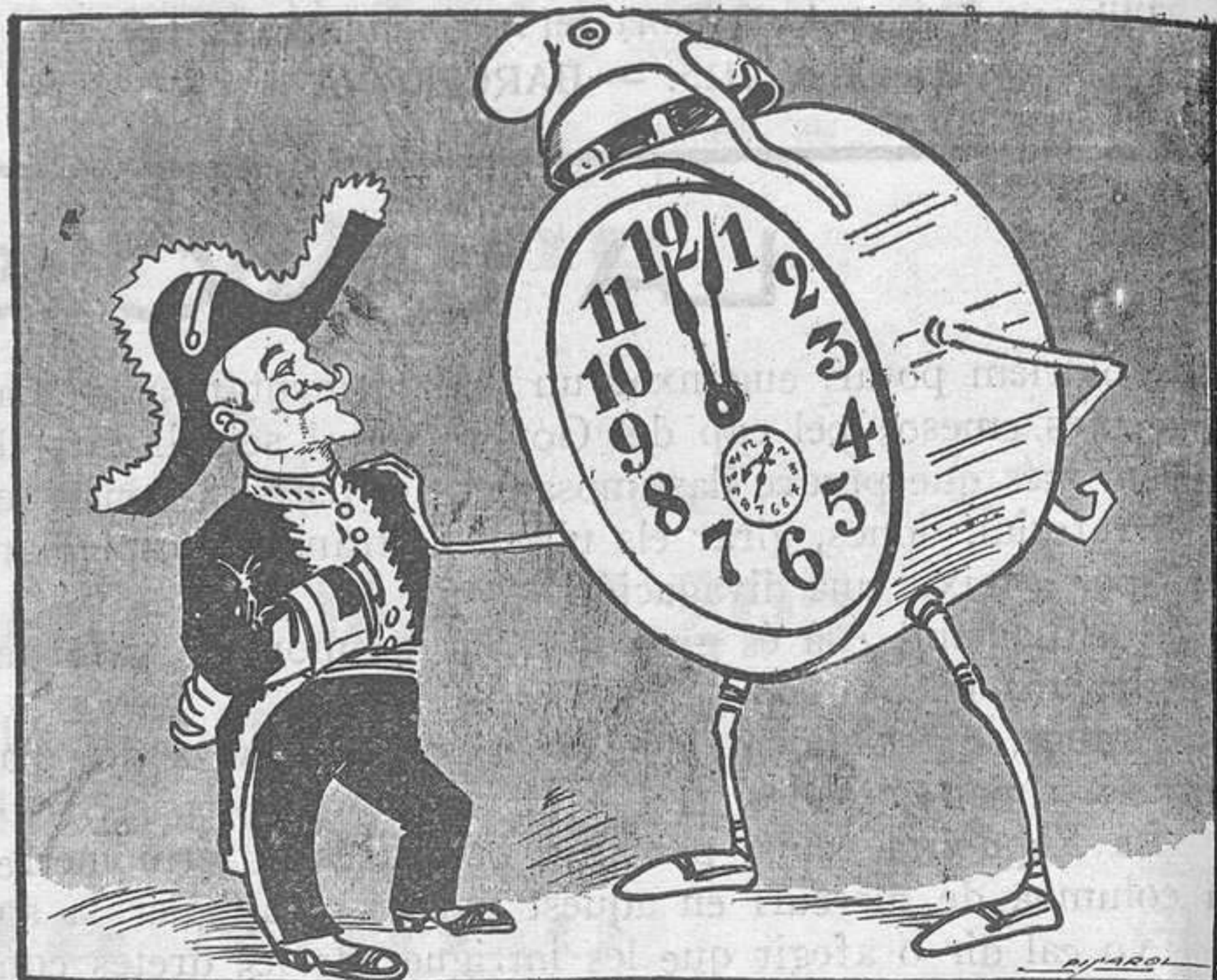
Maura i la caricatura

EL COLOMAR DE LA SITUACIO

Maura: Procureu aprofitar-vos, que em sembla que se'ns acaben les vesses.

(De *La Campana*, 18 maig 1907)

L'AVENÇAMENT DE L'HORA

—No s'escarrassi, senyor Maura; a Espanya tots som "adelantats"!... fins els rellotges!...

(De *La Campana*, 13 de abril 1918)

Ha mort Antoni Maura

Al cap de pocs dies de la mort de Pau Iglesias, *lieder* dels socialistes espanyols, ha mort el *lieder* dels conservadors.

Nat a Palma de Mallorca l'any 1853, després d'obtenir el títol de batxiller es traslladà a Madrid per a estudiar la carrera de ciències, però aprofitant les avantatges d'una disposició, estudià la carrera de lleis. A Madrid, ben segur per la seva deficiència en la llengua castellana, visqué una vida isolada, esforçant-se en perfeccionar la llengua. L'any 1871 es llicencià.

Maura començà els seus passos al costat de Germà Gamazo. Aviat el seu talent d'advocat començà a reeixir, i pogué guanyar-se bé la vida. Llavors es casà amb una filla de Gamazo. Fou Gamazo també qui l'introduí a la política.

Maura fou diputat per primer cop l'any 1881, quan tenia 28 anys. Formava part del partit lliberal, però no perquè ho sentís, sinó per amistat amb Gamazo; Maura no tenia cap predilecció política, és més, ell mateix ha dit que fins ben complerts els trenta anys no entengué bé el que era la política. Antoni Maura, durant tota la seva carrera política, no ha volgut representar altre districte que el seu país, Mallorca.

Són moltes les reformes que es deuen a ell. Progrés naval, reformes administratives, d'organització, etc. Al cap de vint anys de treballar, aconseguí la llei de Construccions navals (1907). Creà l'Institut de Reformes socials. Reglamentà les despeses municipals i provincials. Creà el Patronat de Metges Titulars. Presentà un projecte—que no ha estat superat—de reformes d'administració local. Reformes de Correus i Telègrafs i tantes altres coses.

En 1903, després d'haver deixat d'ésser ministre, Maura fou proclamat cap del partit conservador, al qual s'havia passat així que hi hagué la escissió al partit lliberal.

L'any 1886 fou elegit vice president del Congrés. En 1892 fou nomenat ministre per primer cop, en el ministeri Sagasta. Tenia la cartera d'Ultramar en un temps tan crític com era el de la lluita per la llibertat de Cuba; Maura va rebre grans elogis per la seva activitat. Al cap de poc d'ésser cap del partit conservador, fou nomenat president del Consell, trobant gran dificultat en l'exercici del seu càrrec, degut a l'excitació anarquista de llavors. Maura fou amenaçat de mort, i, efectivament, l'any 1904, acompanyant el rei en un viatge, l'anarquista Artal, a Barcelona, l'apunyalà; la ferida no fou mortal, gràcies a la deligència dels

DON ANTONI, "AYO"

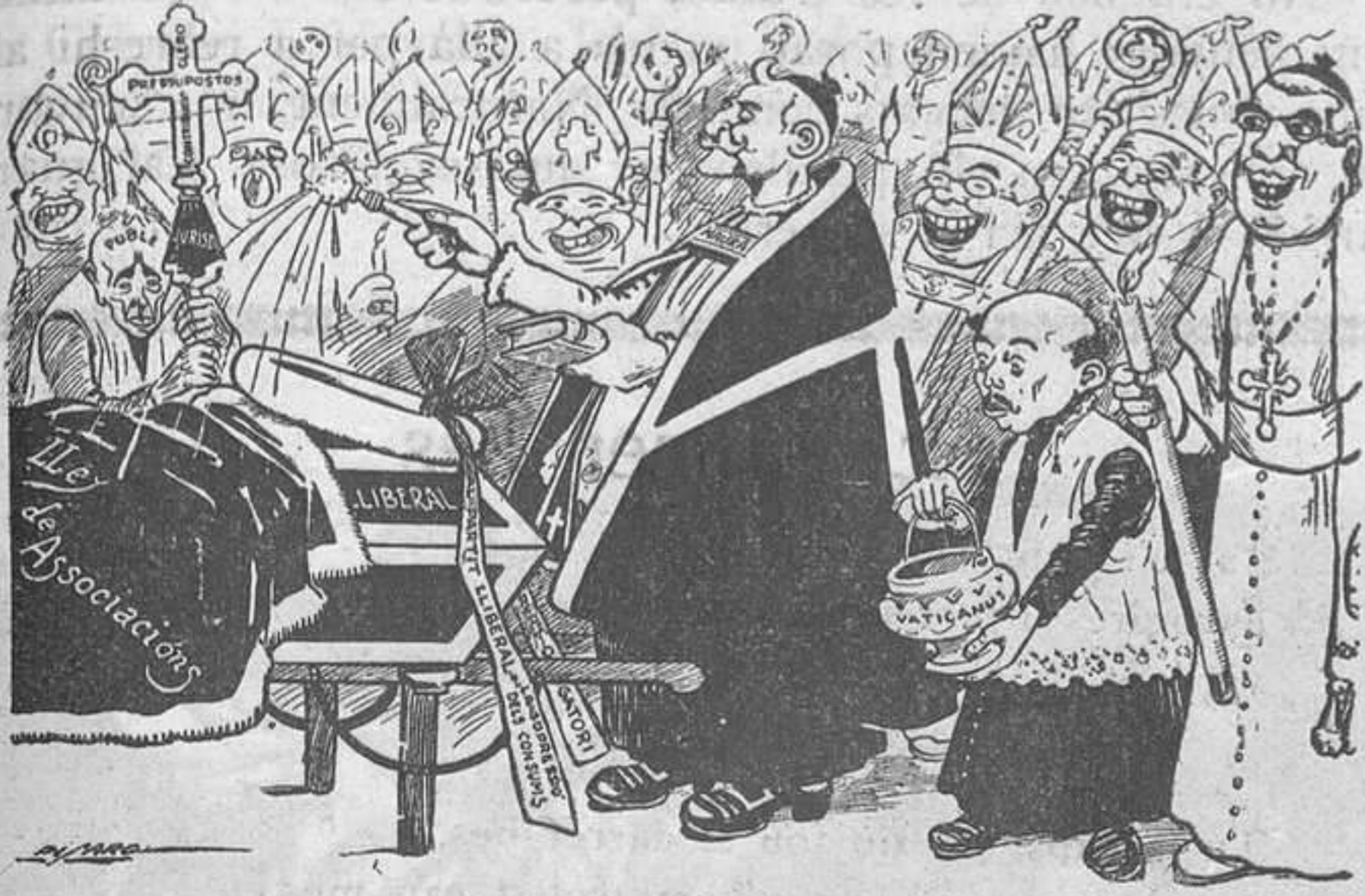
—Poc a poquet, "Pepito", poc a poquet!
Si vas massa depressa, faràs pum...

(De *La Campana*, 14 octubre 1911)

cotxers. Aquest atemptat no féu més que augmentar el prestigi d'Antoni Maura, que ja era el polític de més prestigi d'Espanya. Al cap de quatre dies estava ja restablert i continuà el viatge.

L'any 1907 tornà a ésser president del Consell de ministres. Aquest cop, Maura treballà amb fe per a arribar a una solució en el que fa referència al protectorat del Marroc, i arribà amb Anglaterra i França a l'acord que deixà el protectorat tal com és ara. Això dugué en conseqüència la tramesa d'homes al Marroc que motivà una vaga general; però la vaga fracassà arreu menys a Barcelona, on es produí l'anomenada "setmana tràgica". La vaga revolucionària fou sufocada pel Govern, i el seu cap, Francesc Ferrer Guàrdia, executat. No obstant, al cap de poc, conseqüència de la vaga, el Govern Maura caigué. Pujà el Govern contemporitzador de Moret, que no s'aguantà gaire. Socialistes

A CAMPANA DE GRACIA

L'ENTERRO

—Són les teves pròpies culpes les que aquí dins t'han ficat: partit "lliberal" de broma, Déu t'hagi ben perdonat!

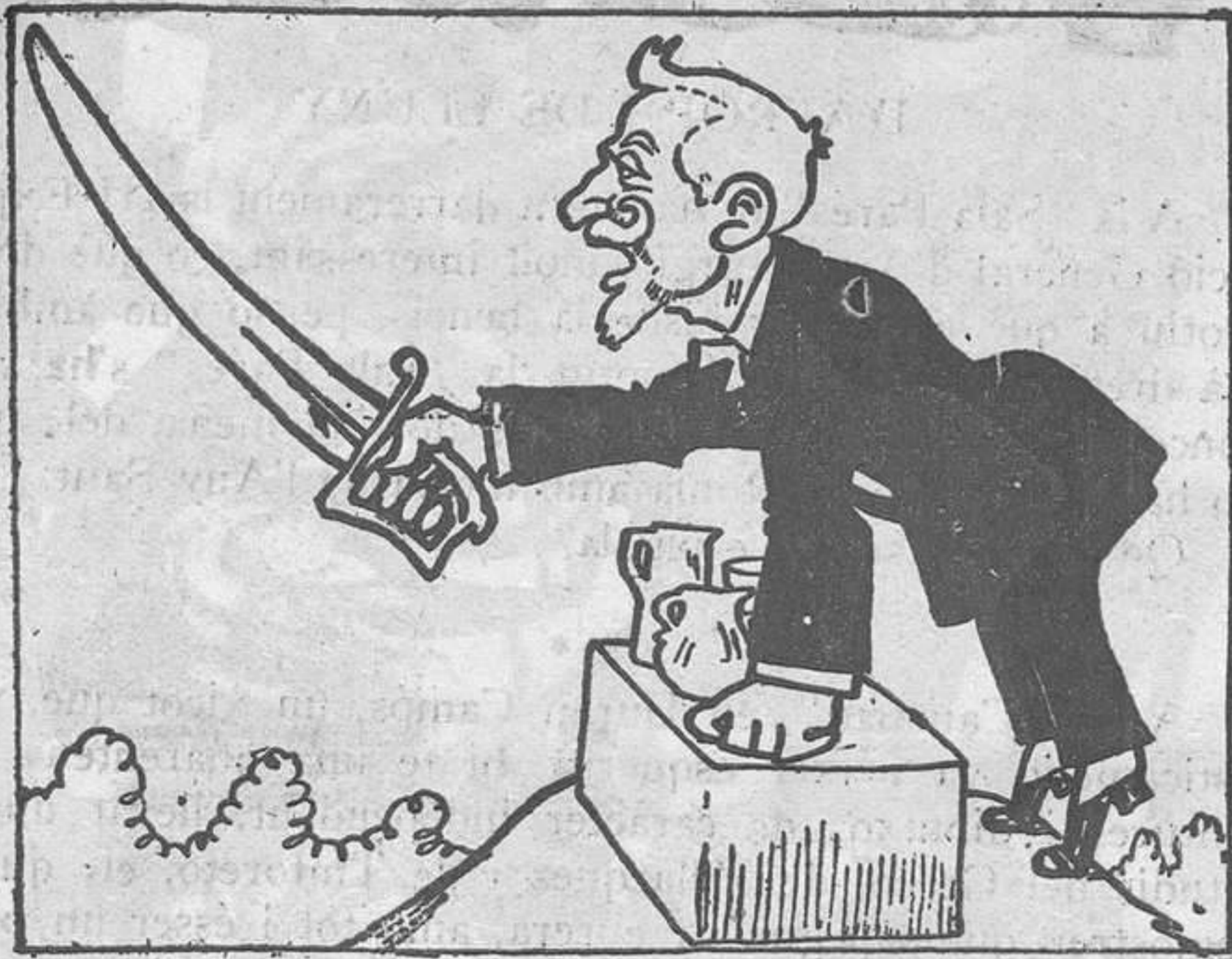
(De La Campana 2 de febrer 1907)

DON ANTONI VOL ENTERAR-SE

—Aquí el té ben clar el problema d'Àfrica: aquestes dues cartes ho diuen tot. Oros, és a dir, que si s'hi fica li costarà molts quartos; bastos, o el que és el mateix, que al final de la funció, és possible que rebi.

(De La Campana de 21 setembre 1907)

—Hem d'estar bé amb l'Anglaterra!

(De La Campana, 30 setembre 1916)

i republicans s'uniren per a evitar el retorn al Poder de Maura; és de llavors que vénen les frases "Maura sí!" i "Maura, no!". L'odi més gran es desencadenà contra ell, i al cap de poc, un altre cop a Barcelona, Manuel Posa, l'agredí i li engegà quatre trets, dos varen fer blanc. Maura, ferit, pogué pujar a un automòbil i dirigir-se al vapor de Mallorca.

En 1913, considerant-se desatès pels seus, renuncià la direcció del partit i l'acta de diputat. El motiu que el dugué i això fou el que no creia bé la política de complacència amb els partits d'esquerra. La seva determinació causà una gran sensació. Als precs que se li dirigiren, tornà a acceptar la direcció del partit, però amb certes reserves. Des de llavors, no dugué mai una actitud de combat als lliberals, puix que deia que no en treuria res perquè no els havia de succeir.

En 1916 tornà a dedicar-se plenament a la vida pública, i fins la vinguda del Directori militar tornà a ocupar diverses carteres.

Era director de la Reial Acadèmia Espanyola, des de 1903. Era també president de la Comissió Permanent de Codis, vocal de la Junta de Defensa Nacional, i president, per tercer cop, de l'Acadèmia de Jurisprudència. Tenia diverses condecoracions estrangeres.

Antoni Maura era potser el més gran polític de l'antic règim, un dels millors juriconsults, i el millor orador acadèmic. Tenia gran afició a la pintura i quan morí, sobtadament, estava pintant una aquarel·la.

HINDENBURG II

—"Bravo", noi!... Et mereixes un clauf...

(De La Campana 12 maig 1917)

La seva vida pública ha estat estudiada per homes eminentíssims, no solament d'Espanya, sinó també d'altres països. El seu enterrament constituí una imponent manifestació de dol.

S'APROPA NADAL

S'apropa Nadal i és convenient que parlem d'una cosa molt important a la que la gent, endurits els seus sentiments per la lluita per la vida, no dona importància. Dels infants, dels pobres.

Qui se'n recorda dels pobres a Barcelona? Nosaltres, pots ser, perquè també en som. Però, no els rics. Els rics—que també n'hi ha algun, encara que la majoria sols el facin—tenen massa feina a jugar al tennis, a prendre te i a ballar aquests balls moderns que fan patir del fetge.

S'apropa Nadal, senyors, i és convenient que es recordin dels pobres, dels miserables, dels tristos, dels maleïts de la terra. No n'hi ha prou amb la Beneficència oficial, que és una mena de beneficència que sols beneficia als seus directors. No n'hi ha prou amb les Juntes de Dames, que ja sabem tots que no serveix de res la reunió d'aquestes dames—i de les altres, i de totes—, perquè en quant n'hi han dues de reunides, no saben dedicar-se a altra feina que a la de xafardejar, a la de criticar, a la de retallar. No n'hi ha prou amb els Roperos, perquè les robes d'aquests Roperos no treuen el fred a ningú.

No n'hi ha prou, senyors, en voler abrigar el cos dels pobres. S'ha de portar també un xic de calor a la seva ànima. Amb Roperos, Juntes de dames i Beneficència oficial no es guanya la glòria del cel.

S'apropa Nadal, senyors! I vostès, que tenen una casa confortable i una taula ben parada, recordint-se dels que moren de fred en mig del carrer, de les criatures que no han sapigut que és una carícia, dels que no tenen ni taula, ni casa, ni res.

Jesús ha de néixer per tothom, i no tan sols per a vosaltres, els rics!

VIRAI

DEL CARRER DE BALMES

Fa dues setmanes, l'Ajuntament celebrà un ple (una sessió plenària vol dir una reunió per a deixar desfogar a tots els regidors) i, després d'una gran discussió que posà en evidència l'harmonia municipal, s'acordà no aplicar l'impost de millores als veïns del carrer de Marina, per les obres que s'hi van a fer. Segons la llei, l'impost s'havia d'aplicar—per més que s'acordi no imposar-lo—als terrenys i no a les finques. Però es despreguè que al carrer de Balmes havia de passar el mateix. Veurem com acabarà.

Les obres per la conversió del tren del carrer de Balmes, tothom ho sap, ja estan començades. D'aquí un parell de dies s'acaba el terme fixat—un any—per a començar-les.

SEGURETAT

A carrer de Barbarà, un dia, hom veié que una porteta romania oberta nit i dia, sempre amb el llum encès, i que un guàrdia de seguretat es passejava davant de la dita

porta. Hi hagué una expectació entre els veïns. Què deu passar? S'esperava algú perillós? Es guardava la seguretat d'algú de compromís?

No era ben bé res d'això, però s'acostava a ço últim. Uns senyors havien posat un pis a allà per a rebre-hi alguns amics tan delicats com ells. Naturalment, uns senyors tan delicats com ells perillen per qualsevol cosa. Cal guardar-los. Veu's ací el secret.

El primer bes

Jo te'l vaig dar tímidament... I tu enrogires per fer l'avergonyida, vigilant si ho havia vist ningú, ofesa i agràida.

Tu ja saps que no fou el darrer bes, però, com aquell, no n'hem trobat cap més.

JOAQUIM SEGURA

D'APROP I DE LLUNY

A la "Sala Parés" hi ha hagut darrerament la III Exposició General d'Art Litúrgic, molt interessant, ço que donà motiu a què el senyor bisbe la beneís, penso que amb la mà dreta només. Per tal motiu, la "Sala Parés" s'ha vist concorreguda de clergues i frarets de tota mena, dels que no han pogut anar a Roma amb motiu de l'Any Sant.

Qui no pot segar, espigola.

* * *

A "El Camarín", en Duràn Camps, un xicot que, artísticament, va néixer esquerrà, hi té una quarentena de pintures i dibuixos de caràcter independent, llevat d'uns estudis del Greco, de Velázquez i de Tintoretto, els quals demostren que sap guaitar enrera, amb tot i ésser un pintor dels nomenats d'avantguarda.

Paisatge, figures, interiors, bodegonets, tot ho toca l'artista aquesta vegada, com si tantegés les branques de la pintura per tal de veure quina li ve a la mida.

Per a mi, la del paisatge amb figures, com aquella *Sardana* que ens dona per mostra, ei! sempre que segueixi pel camí de l'estudi assenyat, en quins inicis ha entrat darrerament.

* * *

Els diaris de Buenos Aires dediquen al nostre país, el pintor Gili Roig, sengles articles exornats amb el retrat de l'artista i amb la reproducció dels seus quadros que més han cridat l'atenció dels crítics i dels aficionats als ninots i a les coloraines.

Que ens plau forsa, perquè en Gili Roig és un home d'estudi, dotat d'una gran perseverància i mereixedor de l'èxit artístic i material que ha assolit a l'altra banda de l'Atlàntic.

Ja ho diuen els nostres veïns:

Nadie es profeta en su tierra.

Encara que aquest pintor ja ho era una mica de profeta, perquè feia molt de temps que demostrava amb les seves pintures que era capaç d'anar lluny. I ja veiem com al món nou l'han rebut amb palmes i fins li han donat panís perquè pugui pintar tranquilament una llarga temporada.

Ens en alegrem, tant per en Gili Roig com per la pintura catalana.

* * *

Altra vegada a "La Pinacoteca" hi ha exposició col·lectiva de bonès pintures, en la qual hi són representades

diferents escoles i s'hi veuen firmes de justa anomenada. Heu's aquí la llista dels pintors catalans que hi figuren, representats per alguna de ses obres: Ramon Casas, Baldomer Galofre, J. Vayreda, Pichot, Quimet Mir, Torrecasana, Berga, Cuyàs i Sorolla, el gran impressionista valencià, que és també de casa, pels adeptes que ha fet entre nosaltres.

Volia dir quelcom de l'agrupació escultòrica de la Plaça de Catalunya, que ha mogut tant de soroll, però m'ha semblat que no calia, després de les justes defenses de les quals ha sigut objecte. Consti només que com a concepció i obra artística considerem l'agrupament mereixedor de perpètua exposició a la llum del dia, encara que faci fred.

C. ARBÓ

L'ACTUALITAT

—I quin fred que fa per tot! Ens quedarem glaçats.

Nadal

D'aquí pocs dies serà Nadal, diada que, com va dir molt bé en Josep Maria de Sagarra, serveix per a què els burgesos s'entreguin a l'opulència del menjar.

Nadal és una institució a tot arreu del món on el cristianisme hi ha tingut alguna cosa que veure. "Per Nadal, cada ovella al seu corral", diem els catalans, i cap dita no tradueix tan bé com aquesta l'esperit de les festes de Nadal. Per Nadal, cada ovella va a atipar-se amb els seus familiars. Nadal, per la Església, significa el naixement de Déu; per la gent, significa la festa del bon menjar, la festa del gall, la sopa de macarrons, els torrons.

A altres països, gairebé a tots els altres països on es celebra, Nadal té encara una més gran majestat que a casa nostra. A Anglaterra, a França, als Estats Units d'Amèrica, s'uneix a la taula ben parada i ben servida la vinguda del "Papa Noël", aquell senyor de llargues barbes blanques com la neu i com les pells del seu vestit, que porta joguines als infants i rics regals als grans, com els Reis a casa nostra; a Alemanya, a Àustria, a Polònia, a Txecoslovàquia, a Suècia, a Noruega, etc., és el dia que aquell fantàstic i lluminós "arbre de Nadal", el poètic abret, dona presents com a fruit.

Veu's ací quina és la significació de Nadal arreu on es celebra.

A Catalunya, com a altres llocs, s'ha separat el dia dels regals del de Nadal. Catalunya és el país on es celebren més les festes, tant es celebren, que voldríem que cada dia en fos. Per això deixem que Nadal sigui només la festa del bon menjar i traslladem la de fer regals als éssers volguts al dia 6 de gener, el dia dels Reis.

Nadal, hem dit, és la festa dels burgesos. No hi fa res. No obstant això, fem vots per a què Nadal subsisteixi. Com a catalans que som ens plauen també les festes, i Nadal és una bona festa.

A tall d'introit

No puc veure sense pregona emoció la meva firma a sota d'un article meu, escrit per mi en català.

Potser és un català una mica macarrònic, una mica híbrid, una mica de municipal el que jo arrossego; un català tacat de castellanismes, clapat de barbarismes, com el que es parlava abans del nostre renaixement literari; però, poc a poc s'anirà depurant, netejant d'escòries, enriquint de casticisme.

Jo sóc fill d'una encontrada catalana, de Ribagorça, on es parla una forma dialectal del nostre idioma, que els filòlegs nacionals i estrangers han estudiat.

El català dels riberencs de l'Esera i del Cinca està una mica aigualit està barrejat amb un munt de mots d'alluvió que li han fet perdre son bell caire i sa rica cadència primitiva.

Però, enllordit i tot, aquell català és el llenguatge dels meus aborígens, és el llenguatge que va acaronar-me en el bressol i que vaig parlar tota la meva infantesa.

Si la deficient, si la migrada educació que he rebut me l'haguessin donada en català, si la meva formació intel·lectual no degués als motllos oficials quasi bé tot el seu contorn, escriptor català hagués estat jo sempre i en català hagueren sortit de la meva ploma totes les elucubracions, tota la producció del meu esperit, del meu enteniment.

No vaig tenir aquella sort. Els que guiaren els meus primers passos trontollants pel jardí d'Academos, o pel temple de Minerva, varen ensenyar-me el llatí, el francès, el castellà, totes les faisons d'enraonar, menys la dels meus pares.

No sé si d'aquesta anomalia, si d'aquest error inicial n'ha patit la meva intel·ligència, el meu esperit n'ha sortit perjudicat o minvat. No és aquest moment d'esbrinar tam-

poc si el moviment del progrés és favorable a la unificació o a la diversificació de les llengües.

El cert és que jo, per l'aliena incongruència, per disbarats i pecats que jo no he comès, per culpes de què no en sóc responsable, m'he trobat als quaranta anys sense un mitjà d'expressió, sense un instrument de comunicació directe amb el nucli més important i més dilecte dels meus lectors.

A esmenar aquesta errada, a posar o curar de posar remei a semblant estrall, m'ha invitat mantes vegades LA CAMPANA DE GRÀCIA.

No ha costat poc vèncer el meu encòngiment!

Es necessitava un gran esforç, havia de començar un llarg procés de restauració mental i no em sentia amb prou forces per a dur a felix terme la feixuga tasca.

Però la santa insistència dels amics de LA CAMPANA DE GRÀCIA, ha aconseguit superar la meva droperia, el meu defalliment, esvaïr els meus dubtes.

Pels encoratjaments que a la seva bondat dec, que de les seves indulgents i generoses ànimes em vénen, goso avui barbotejar aquestes frases un xic incoherents, espatllant un idioma que enginys de tanta vàlua han honrat i han enaltit.

Baix el patrocini de tan distingits mentors, de tan benvolguts companys, faig avui el meu ingrés, el meu debut en les lletres catalanes. Que ells responguin davant de vosaltres, davant dels homes i davant de Déu, de les meves atzagaiades futures, de les meves properes malifetes.

ANGEL SAMBLANCAT

La rifa

D'aquí tres dies, amics lectors, serem rics, immensament rics. Treurem la rifa de Nadal. Perquè demà passat l'altre, a Madrid, tiraran la sort. Nosaltres, desitjosos com tothom d'ésser rics, hem comprat una apuntació de pesseta. I no en dubtem, treurem la "grossa".

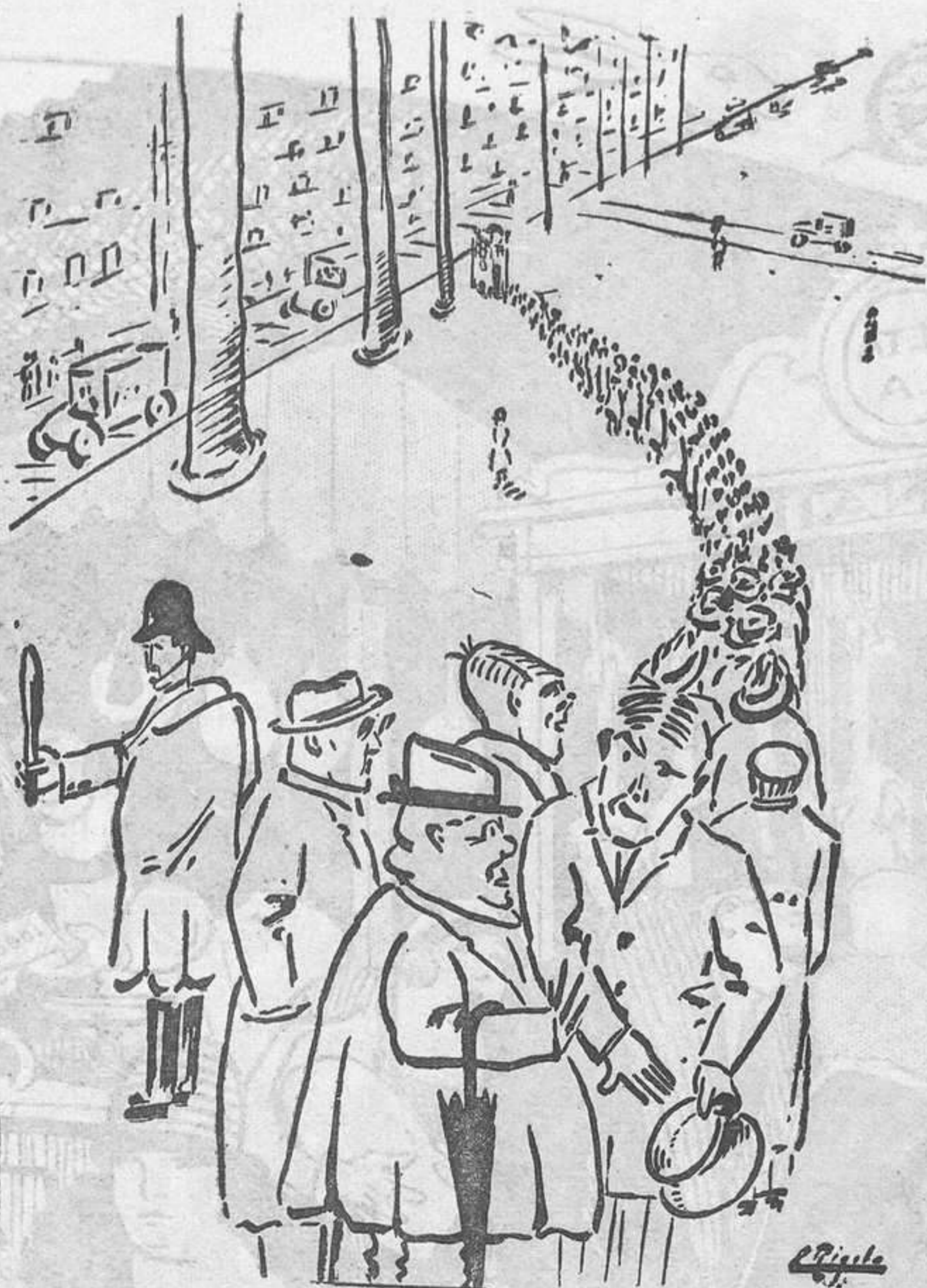
Suposem que ja us haureu fixat el que passa amb això de la rifa. Per la loteria es gasten un futral de diners cada any. A Barcelona, potser, és on es gasta més diners. I tothom té l'esperança de sortir premiat. Qui no es pensa treure la primera, aspira a la sisena.

Hi ha gent que arriba més enllà. S'enamora d'un número i el compra; de vegades s'enamora d'aquell número anys i anys i mai no treu, i el dia que se'n cansa i el deixa, és el dia que treu. Cregueu-nos, no ho feu mai d' enamorar-vos d'un número; no hi ha res tan desagratit com un número de la loteria. Tampoc us aconsellem que compreu un número a la tum-tum i el deseu en un calaix per un si de cas teniu sort; no, això és dolent, puix que si treieu la grossa sense esperar-la us passarà el que hem llegit sempre als diaris, que l'alegria us corprèn, i us moriu de sorpresa, i llavors els diners només serveixen per a pagar-vos l'enterrament.

El millor és fer el que fem nosaltres. No us ho hauríem de dir, perquè és un gran secret infalible; però, vaja, us estem reconeguts que ens llegiu cada setmana i us revelarem el secret si és que no l'heu de fer córrer.

Compreu un número, qualsevol, tant ens fa l'un com l'altre, mentre sigui cap-i-cua. Però això sí, ha d'ésser cap-i-cua. I llavors és segur que treureu. Us posarem un exemple. El número 38.915 és cap-i-cua, perquè tant si el sumeu per un costat com si el sumeu per l'altre, dona sempre la mateixa xifra. 3 i 8 i 9 i 1 i 5, és igual a 26; 5 i 1 i 9 i 8 i 3, també és igual a 26. Amb un número així, cap-i-cua, treureu sempre. Veu's ací el gran secret.

Ara, el que podem assegurar que aquest any no treureu la "grossa". La "grossa" ja és nostra. La nostra apuntació és un cap-i-cua esplèndid. No, no us cregueu que us el revelem. Tal vegada el voldríeu comprar i ens volem reservar el dret de pensar-nos-hi si, sabent segur com sabem que hem de treure, hem de comprar una altra apuntació de pesseta o no.

DECORACIO CIUTADANA

—No troba que per comptes de tants monuments, valdrien més uns quants mingitoris?

Coses de l'Ajuntament

Aquesta setmana passada a l'Ajuntament han passat coses importants. La gran harmonia municipal està en el seu punt culminant.

Han dimitit dos regidors: el senyor Marimón i l'Alegret. Tots dos són de la Barceloneta. Pobra Barceloneta! Ha quedat ben llúida. La Barceloneta tenia tres representants a l'Ajuntament: els senyors Marimón, Alegret i Martí Ventosa. Ara, només, hi té un solitari. Nosaltres, sense ésser de la Barceloneta, estem tristos; calculeu què faran ells! Oh, i dimitir justament el senyor Marimón! Aquest home era l'ànima de l'Ajuntament. Ell ho feia i ho desfeia tot. Calculeu si n'era l'amo, que un dia que hi parlàrem ens digué que en les òperes els cantants prescindien de la música i tiraven per on volien, improvisant el cant, que això era el que feia l'harmonia i la bellesa de l'obra.

Ha mort un altre regidor: el senyor Enric d'Herig, encara que ningú no el conegués. Es clar que això res té que veure amb l'harmonia de la Casa Gran.

El tinent d'alcalde senyor Castillo, catedràtic alhora de la Universitat de Barcelona, ha estat nomenat governador de Ciudad-Real. Quina honra per la família!

I el governador ha deixat cessants als quatre regidors senyors Gasca, Serés, Herrero i Ballarà. Aquests senyors volien dimitir, però com que no gasaven perquè temien que se'n ressentís el benestar de la ciutat, el senyor Milans del Bosch els tregué de dubtes. Ja ha passat de moda això de voler i doldre.

S'han produït, doncs, vuit vacants. Però les dues primeres foren cobertes de seguida. Els nous regidors són els senyors Manuel Casals i Torres i Josep Bonet del Río, molts senyors nostres i de casa seva.

I l'alcalde ha marxat a Madrid a parlar del Port Franc. Diuen que en tornar-ne, anirà a Suïssa a passar-hi les festes de Nadal, Cap d'any i Reis.

Un cop pels aristòcrates

Els aristòcrates han rebut un cop fatal. Ho planyem tant com ho planyen ells mateixos. Els nostres lectors ja saben com trobem útil i necessària i mereixedora de tot a aquesta classe social, per la qual ens hem de sacrificar tots els que tenim la desgràcia de no pertènèixer-hi. Des del nostre periòdic ens hem ocupat d'ells amb tots els respectes que es mereixen. Hem parlat dels aristòcrates al Passeig de Gràcia a l'estiu i a l'hivern, a les colònies estiuenques, a l'Horxateria Valenciana, al cinema, al "Liceo", a les reunions particulars...

Per això, avui que han rebut aquest cop tan horrible, ens volem fer eco del seu plany justíssim.

Al "Liceo" ja ha acabat d'actuar en Fleta!!! Imagineu-vos el que això significa; només de pensar-hi, plorem.

Quan hi han esdeveniments d'aquests, aquests "pinyols" tan grossos, els aristòcrates estan de festa major. Es clar, al "Liceo" hi poden anar sempre, perquè és a casa seva; però quan no hi han plas forts no s'hi troben tan bé i, per tant, no poden lluir tant. I ja sabeu que els aristòcrates són per a lluir; no serveixen per a res més. Voleu res més important que servir per a lluir? No tothom hi serveix.

Ara, al "Liceo" no hi anirà tanta gent, i els nostres aristòcrates no podran flirtejar amb les casades tan a gust; les dones no podran mostrar amb tanta satisfacció els maquillatges als mugronets, i així per l'estil. Perquè els aristòcrates no aniran tant al "Liceo", sense en Fleta; això és evident. L'aristocràcia està per damunt de l'art; ells valen més que totes les arts del món.

Pobres! Nosaltres, com a servents seus, plorem tant com ells la seva desgràcia.

L'estat de Barcelona

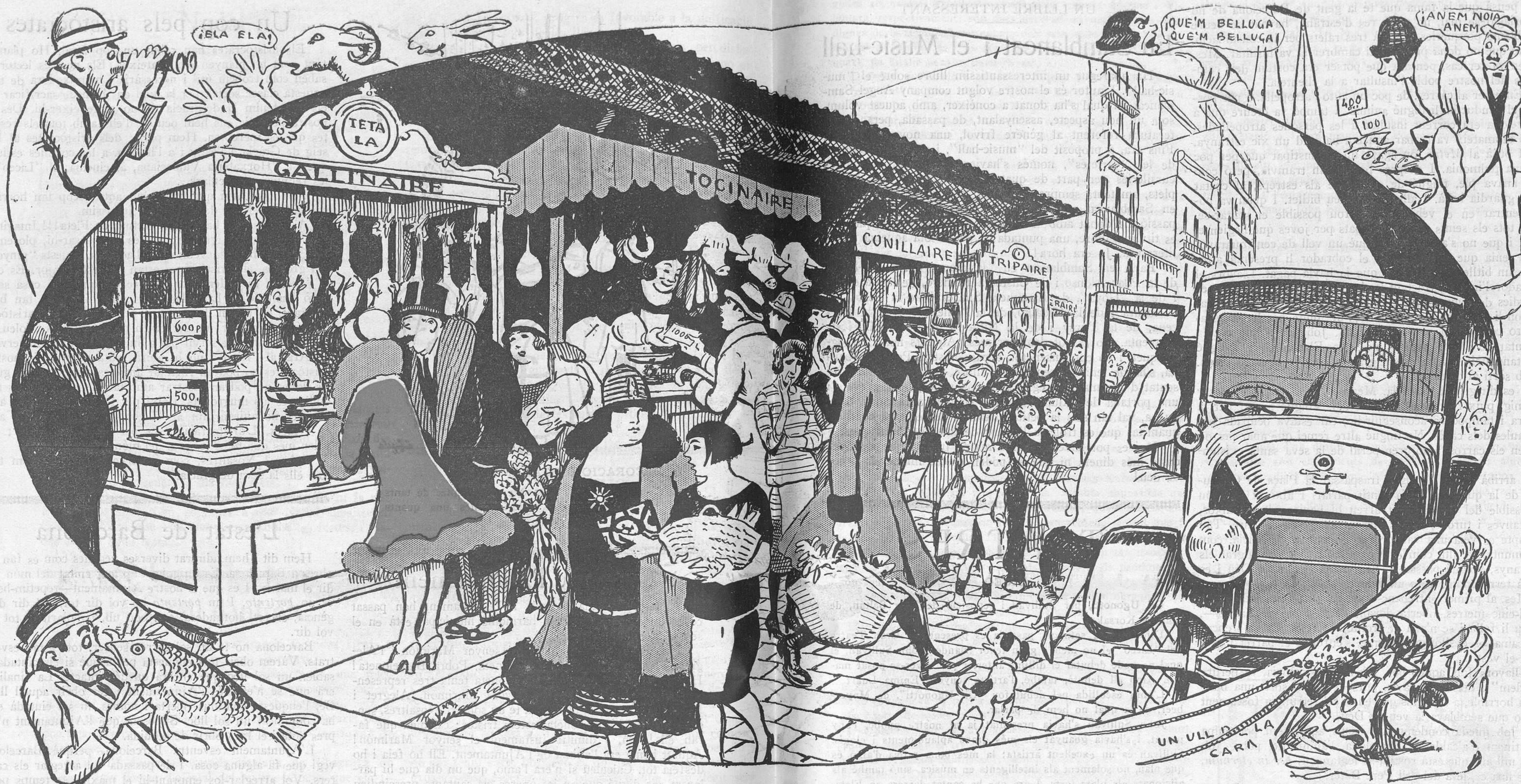
Hem dit i hem admirat diverses vegades com es fan les obres a Barcelona. Es un goig. Cap més ciutat del món pot dir el mateix. I és que el nostre Ajuntament—repetim-ho—és un *portento*. I un *portento* ho vol dir tot, vol dir diligència, encert, honradesa, art, bon ull, popularitat; tot ho vol dir.

Barcelona no té un sol carrer sencer, tots estan esventrats. Vàrem obrir una enquesta per a què si els ciutadans sabien un sol lloc que encara quedés intacte. La finalitat era que se n'enterés l'Ajuntament i fer obrir aquell lloc. Bé, l'enquesta continua oberta i només un sol ciutadà ens ha comunicat un sol lloc. Suposem que l'Ajuntament n'ha pres nota i el farà obrir de seguida.

L'Ajuntament esventra Barcelona, perquè Barcelona vegi que fa alguna cosa. I de passada vol arreglar els carrers. Vol arreglar-los emprant-hi el màxim de temps possible, perquè li sap greu veure-la tancada. El lector ja sap que arreglar un carrer vol dir col·locar-hi els adoquins un més sortit que l'altre; ara, els bons carrers han d'ésser així; era propi d'altres temps deixar els carrers llisos com una alfombra. El senyor Nebot, que és un "trumfo" en això de la urbanització, us ho sabrà dir.

Voleu veure una mostra com es fan meravellosament bé les obres? El carrer dels Banys s'està acabant. Està ja adoquinat, i no hi ha cap adoquí—són aquells adoquins de fusta—al mateix nivell. Per fer això han calgut uns tres mesos. De primer, per arreglar-ho; quan ja estava tancat, el tornaven a obrir per a posar-hi les canyeries; el tornaven a tancar i l'hagueren de tornar a obrir per a veure si estava bé el que havien fet; i, finalment, tancat un altre cop, tornaven a obrir-lo per a recollir un magall que s'hi havien descuidat. I això al carrer dels Banys, que és el carrer on hi viu la mare de l'alcalde!

AQUEST NUMERO HA SIGUT VISAT PER LA PREVIA CENSURA GOVERNATIVA

—Ja ho veus, tan rics que som i només tenim per una col.

—Si, pitjor aquells senyors d'allà, que per un pollastre s'han hagut d'hipotecar una finca.

La condemnció de Job

Tothom sap que Job era l'home més sant i més ric de totes les terres de l'Hus. Tenia tres mil ovelles, dos mil camells, cincents burres, set fills i tres filles i Déu se l'estimava molt. I de tant que se l'estimava, instigat pel dimoni, volgué provar-lo i li féu una sèrie de malifetes capaces de fer tornar boig a un tap de suro. Li matà les ovelles, els camells i les burres. Li arrasà els camps i les cases. I els fills i les filles i els mossos també va matar-li. I li deixà la dona, que per cert era molt rondinaire. I li omplí el cos de llagues i de pus i l'ànima de tristesa. I féu que fos de tothom despreciat i maleït.

Mes, Job, que era un bon home i tenia molta paciència, a cada calamitat que a damunt li queia, aixecava els ulls al cel i donava gràcies a Déu, tot resant un pare-nostre. I

Déu, amb molt bona intenció, veient que les majors desgràcies no podien abatre l'ànima d'aquell sant home, decidí engegar el dimoni al "idem" i premiar com es mereixia la paciència de Job. I li doblà les riqueses que abans tenia, poguent comptar sis mil ovelles, quatre mil camells, mil burres, etc., etc. I tingué altres set fills i tres filles i molts més servents que abans i més terres i més cases i més tot.

Però—l'etern però—, Déu li va deixar la dona, i com que sempre estava rondinant, Job, tement perdre un dia la paciència que tanta fama li havia donat, decidí fer un viatge per l'estranger. I comprà un mapa, però com que mai havia anat a estudi, no entengué res. I llavors s'aconsellà dels amics i aquests li digueren que anés vers l'occident, on hi havia una ciutat meravellosa nomenada la Perla del Mediterrani. Aquesta ciutat tenia fama per tot el món d'ésser la més ben educada, hospitalària, culta, etc., i li van

fer llegir un tros del Quixot, on es parla de Barcelona com és degut. I Job, entusiasmat, creient que era la voluntat de Déu el que anés a Barcelona, equipà un vaixell de quatre veles, i malgrat els seus cent quaranta anys es llençà al mar, camí de Ponent.

I desembarcà a la Porta de la Pau. I besà tres voltes la terra que l'acollia i resà tres pare-nostres en acció de gràcies pel feliç viatge que havia tingut. I mentre resava, un individu se li va apropar i amb molta elegància li va prendre el rellotge. Mes, Job, no digué ni una paraula, pensant que potser era costum d'aquesta ciutat el robar els rellotges als viatgers que la visitaven.

I pujà a un taxi per a què el portés a donar un passeig i després a un hotel. I pogué observar, amb molta estranyesa, que quan havien fet uns dos quilòmetres, l'aparell marcava sis, però tampoc digué res, creient que els quilòmetres de Barcelona eren de 300 metres. I arribà a un ho-

tel i quedà encantat de l'hospitalitat de l'amo i la polidesa dels dependents. I deixant els bagatges va sortir al carrer.

I entrà en un temple. I quedà meravellat del luxe que en ell hi havia i a l'ensens de la poca religió que la gent mostrava. I es féu un tip de riure escoltant les ruqueries que predicava un capellà dalt d'una trona, les quals, sortosament, res tenien que veure amb Déu. I pagà vint cèntims per seure en una cadira, pensant que així devia ésser la voluntat de Jehovà. I resà vint pare-nostres i quedà dormit com un soc, fins que un sagristà el va treure al carrer amb molta amabilitat, dient-li que la casa de Déu no hostatjava ganduls, vells ni perdutores.

I va anar a un teatre. I va veure una funció completament ximple, feta per còmics tan ximpls com la funció. I el públic li va semblar que era tan ximple com la funció i els còmics.

I entrà en un cafè. I demanà un "picón". Un cop be-

gut pensà que la fama que té la gent de Barcelona de no embriagar-se mai, no tenia res d'estrany, havent de beure semblants porqueries. I pagà tres ralets per la consumació, i com que no donà propina, el cambrer el va insultar. Mes, no en va fer cas, pensant que potser era costum dels cambres del nostre poble l'insultar a la clientela.

En ésser al carrer, de poc un auto l'atropella. I per postres el conductor li digué animal. I també va creure que a Barcelona era corrent insultar a les persones atropellades, però tanmateix va trobar aqueixa habitud un xic estranya.

I pujà al *Metro*, on agafà un enconstipat que per poc és una pulmonia. I després pujà a un tramvia, però com que anava ple, tingué de quedar-se als estreps, al costat d'un guàrdia urbà. I allí pagà el seu bitllet. I quan va poder entrar en el vehicle no li fou possible el sentar-se, puix tots els seints estaven ocupats per joves que llegien el diari i que no s'adonaren de què un vell de cent quaranta anys tenia que estar dret. I el cobrador li presentà altra volta un bitllet, i Job digué que ja havia pagat. Llavors el cobrador l'insultà, tractant-lo de lladre i el féu agafar per guàrdies de seguretat, que el portaren lligat a una Delegació, on li feren pagar 25 pessetes de multa per haver estat 10 cèntims al senyor Foronda. Job pensà que era la voluntat de Déu i pagà 25 pessetes. El comissari li digué que tanmateix era ja massa gran per a fer aquelles coses. I Job sortí al carrer.

I es dirigí a la Rambla. Mes no li fou possible passar pel mig, puix l'estaven arreglant (?). Volgué passar per la vorera i tampoc va aconseguir-ho, car estava ocupada per les taules dels cafès. No tingué altre remei que anar per on passen els carros, amb greu perill de la seva santa existència.

I arribà al cap i volgué traspasar la Plaça de Catalunya, de la que tant havia sentit parlar. I això sí que fou impossible del tot. Per tot arreu hi havien alts i baixos, muntanyes i turons, arbres per terra i pedres enlaire. Tan prompte es veia una vall profunda com la de Núria, com una muntanya alta com el Mont-Blanc. I Job, malgrat els seus anys, volgué passar-la. Encomanà l'ànima a Déu i es llençà terra endins com un valent.

Mes, al primer entrebanc—que era una fondalada d'uns vint-i-cinc metres, oberta davant de l'estació de Sarrià—, el peu li fallà i se n'anà de trontoll al fons. Es va trencar una cama, es desllorigà un braç, s'enfonsà el barret i destroçà el vestit...

I llavors Job, aquell bon Job de la paciència, va perdre la "ídem" i dels seus llavis, purs de pecat, sortí una blasfèmia horrible, a l'ensem que en el cel retrunyia foscament un tro que semblava la veu de Déu...

I Job quedà condemnat. I veu's aquí, com per culpa d'un tinent d'alcalde de Barcelona, l'ànima del pobre Job fa sis mil ans que està rostint-se lentament, *per in eternum*, dintre una caldera del vell Pere Boter.

BERNAT APOTHECARY

Sonet a Friné

Em plaus perquè ets heroica en ta bellesa
 Venus és bella, doncs tu també ho ets.
 Com la d'ella ens encanta ta nuesa
 ni tens de Venus els mateixos fets.
 Venus nasqué d'un bes de sol i d'ona,
 doncs tu et capbusses nua mar endins
 i la gràcia del mar s'és feta dona
 i brillà tota en tos perfils divins.
 Així me plaus, que plantis cara als déus
 i els diguis que els miracles són mentida
 i que els miracles que ells se'ls creuen seus
 nosaltres també els fem dintre la vida.
 Friné, per mi ets tan gran com tots els déus,
 perquè a més d'ésser bella, ets atrevida.

SALVADOR PERARNAU

UN LLIBRE INTERESSANT

En Samblancat i el Music-hall

Ha aparegut un interessantíssim llibre sobre el "music-hall". L'autor és el nostre volgut company Angel Samblancat, el qual s'ha donat a conèixer, amb aquest volum, sota un nou aspecte, assenyalant, de passada, per a la literatura referent al gènere frívol, una nova orientació. Fins ara, a propòsit del "music-hall", i més concretament de les "varietés", només s'havien escrit aquí veritables cursileries per part de quatre desgraciats autors de cuplets, amatents sempre a col·locar la llur mercaderia. Però en Samblancat, amb el seu estil personal, assadollat de passió, ha donat amb "Estampas del music-hall", que així es titula el llibre, una puntada de peu a tota aqueixa pobra literatura. Ja era hora!

Parla en Samblancat en "Estampas del music-hall", de la Pilar Alonso i de Custòdia Romero, de la "Meller" i de la "Goya", de Blanqueta Suárez i de la Serós, de la Isaura i de la Hidalgo, de la "Chelito" i de la Bàrcena, de la Turcy i de la Nitta-Jo, d'en Rastelli i de Spaventa. No es pot demanar més! Aquests noms ho signifiquen i ho condensen tot, a casa nostra. Per altra banda, s'ha de tenir present que el llibre, amb tot i estar presentat d'una manera règia, amb bon paper, bons gravats i una portada de l'Alumà que per ço bonica fa caure d'esquena, val tan sols la petita quantitat de seixanta cèntims, quantitat que es troba a l'alcanç de totes les butxaques.

Mai es pot haver dit amb major justesa que el paper costa més diners ni que es poden gastar millor sis peces de deu!

TEATRES

LICEO

Gli Ugonotti, per Sullivan i reposició de **Tzar Saltan**, de Rimsky-Korsakoff.

Dijous de la setmana passada es presentà al Gran Teatre del "Liceo" el no menys gran tenor irlandès John Sullivan, el qual no podé debutar el dilluns anterior per haver-se posat malalt. Amb ell debutà, també, l'artista senyora Emma Luart.

L'obra escollida pel debut fou "Gli Ugonotti", de Mayerbeer, de la qual no hem de parlar.

John Sullivan s'havia presentat ja al nostre públic, l'any passat, i s'havia guanyat els més grans aplaudiments i elogis. Sullivan és un excellent artista; la més bona prova d'això és que plau, no solament als intelligents en música, sinó també als aficionats als plats forts. I ara que ha cantat darrera en Fleta, podem comparar-los. Fleta—repetim-ho—es fa escoltar i prou; desconeix en absolut el que és l'art. En canvi, Sullivan és per damunt de tot, un perfecte artista.

John Sullivan té una qualitat de veu que és una meravella. Té una elasticitat i una dolcesa de cant ben rares. Es tanta l'emoció que produeix, que una sola nota sortida de la seva boca se n'enduu l'espectador i admira al més exigent; cada nota cantada per Sullivan té una veritable valor.

El duo del primer acte, sobretot, és una de les coses més magnífiques que hem sentit en el cant.

El debut de Sullivan fou un èxit. Tothom en sortí entusiasmada, àdhuc els devots del pobre Fleta.

La senyora Luart, prou coneguda del nostre públic, cantà, si és possible, millor que els altres cops.

Molt bé, també, la senyora Carrara, la senyora Velàzquez—que, com l'any passat—ens donà un patge deliciós—i el senyor Masini-Pieralli, Damiani, i Segura-Tallien.

El mestre Paolantonio, irregular com sempre en la direcció orquestral.

Amb la representació de "Gli Ugonotti" l'empresa estrenà quatre decoracions noves. Les dels actes segon i quart són de-

gudes als nostres excel·lents escenògrafs senyors Alarma i Vilumara, respectivament; són dues decoracions magnífiques, ben dignes de la reputació merecuda dels seus autors. Són ben remarcables també les dels actes primers, del senyor García, i quart, de l'italià senyor Berti-Pressi.

Dissabte, en funció a honor de l'equip de futbol de Praga, es representà la gran obra de Rimsky-Korsakoff, inspirada en un conte del poeta Alexandre Puitxkin, "Tzar Saltan". Amb aquesta obra es presentà la notable companyia d'òpera russa que tant ha admirat Barcelona i que enguany representarà quatre obres.

Rimsky-Korsakoff formava part de la colla d'"els cinc", que junt amb en Richard Strauss imperen en l'escena musical moderna. "Els cinc" eren els cinc millors músics russos, avui ja tots cinc morts, que s'havien unit per a acordar que totes les seves obres es basarien en motius populars russos i que donarien preferència pels seus arguments a les llegendes russes. Hi ha qui diu que tots cinc eren superiors a Strauss, nosaltres no gosem dir tant i ens limitem a equiparar-los.

"Tzar Saltan" és tal vegada la millor obra de Rimsky-Korsakoff. Estrenada a Barcelona la temporada passada, correngué de seguida a tots els veritables intel·ligents en música. L'èxit de dissabte passat no fou pas menor (parlem sempre, és clar, del públic intel·ligent, la qual cosa vol dir que fou rebuda fredament pels devots de Làzaro i Fleta).

"Tzar Saltan" no té un sol instant que no sigui magnífic o gairebé insuperable. "Conte fantàstic rus en un pròleg i quatre actes, dividits en sis quadros", aquesta és la qualificació que l'autor fa de la seva òpera. I realment, tota la música, responent a això, és un immens encís de fantasia. La música del "Tzar Saltan" se n'enduu l'oient a la deliciosa fantasia de l'argument del poeta Puitxkin. Tots, absolutament tots, els detalls, del llibre estan interpretats per Rimsky-Korsakoff amb una claredat i precisió que meravella. Sembla impossible que es pugui arribar a una tal justesa. Adhuc, quan un esquirol trenca una nou, l'orquestra dona la sensació del soroll que fa la nou en ésser trencada. "Tzar Saltan" és d'una gran comicitat, i els efectes humorístics de la partitura són tan excel·lents com la seva precisió; els moments tràgics i els sentimentals, són igualment excel·lents.

Indubtablement, "Tzar Saltan" és la millor obra que fins ara, aquest any, ens ha presentat l'empresa del "Liceo", car "El cavaller de la rosa", del mestre Strauss, no la supera.

El llibre del "Tzar Saltan", és ben notable, però cal reconèixer que és desproporcionadament exagerat.

Els artistes russos que cantaren l'obra, eren gairebé els mateixos de l'any passat; hi han, només, lleugeres modificacions. Això ens relleva de parlar-ne amb extensió. Els més grans elogis, i tots ells merecuts, s'han dirigit a aquesta companyia russa, i precisament cantant aquesta mateixa obra. No obstant, volem esmentar el treball de les senyores Smirnova, interpretant la "Tzarina Militrissa"; Milich, en el paper de "Princesa el Cigne", i Davidoff, en el de "Babarikha", i del senyor Woslovsky, en el de "Tzerevitx Guidou", i Dubrotsky, en el de "Bufó".

El "Tzar Saltan" fou encarnat pel gran baix, senyor Kaidanoff, que tant havia plagut a Barcelona representant les obres russes, "Boris Gudonof" i "El bruixot immortal". L'any passat, el "Tzar Saltan" fou estrenada pel senyor Lanskoj, que és molt superior al senyor Kaidanoff; Lanskoj és un dels millors baixos que hem sentit. Això no vol dir que Kaidanoff no sigui un cantant superior. No, res d'això. Només volem dir que Lanskoj és encara més bon cantant i més actor. Kaidanoff és també de lo bo que hi ha, i dissabte passat donà al "Tzar Saltan" la justa interpretació.

"Tzar Saltan" és una de les obres en les quals el cor té més importància. El número de coristes que hi surten arriba a escriuir. Al "Liceo", com a tot arreu, els cors sempre desentonen de l'obra. I en la reposició del "Tzar Saltan" no fou així. El nostre més gran elogi al director de cors, senyor Terragnolo.

El cos de ball dirigit per Wassilieff, encara que no té un paper molt important en l'obra, actuà suficientment per a mostrar la seva excel·lència. En l'òpera, si bé no hi té molta impor-

tància el ball de conjunt, el més important de tot l'acte tercer és el ball del "Borinot", al qual es fixa la partitura i alterna amb el cant. La ballarina russa, senyoreta Gaian, interpretà aquest paper i ho va fer a la perfecció. Graciosa, lleugera, justa, elegant, expressiva, la senyoreta Gaian és una excel·lent ballarina.

La direcció escènica del senyor Sanine i la presentació, insuperables.

El mestre director i concertador Albert Coates, donà una interpretació a l'obra magnífica. Poques vegades havíem vist una òpera tan ben dirigida. L'entreacte musical del quart acte, especialment, fou una meravella.

No podem acabar aquestes línies sense dirigir una coral felicitació a l'empresa del "Liceo" per haver tornat a presentar-nos el tenor John Sullivan i la companyia russa.

ROMEA

Segueix l'èxit de la magnífica comèdia d'en Rusiñol, "El casament de conveniència". Podem dir, sense por d'enganyar a ningú, que aquest és l'èxit de la temporada.

El dimarts s'estrenà "La follia del desig", dos actes del poeta José Maria de Sagarra. No som a temps de parlar-ne, però suposem que haurà tingut èxit, ja que d'en Sagarra—un dels autors més considerables del modern teatre català—no se'n poden esperar més que grans coses.

La setmana entrant en parlarem.

VICTORIA

L'Avellí Artís ha estrenat en aquest teatre un melodrama per a fer plorar als vells i a les criatures. En Folch i Torres li tindrà enveja!

Es tracta d'un drama de marquesos, banquers i altra gent d'upa—que són els dolents de l'obra—, barrejats amb altra gent de condició humil—que són els bons—. El drama del senyor Artís és una mena de guia de Barcelona il·lustrada: passa a la Diagonal, a l'església de Pompeia, al Passeig de Gràcia, al carrer de Moncada, al carrer de Sombrerers, a la platja de Pequín, a les coves de Montjuich, etcètera etc. Amb aquest drama el senyor Artís s'ha fet mereixedor d'un premi de l'Atracció de Forasters.

LA DOLÇA LLAR D'UN BARCELONI

—Quinze metres d'ample dius que fan les aceres de la Plaça de Catalunya?

COMICO

Es deu haver estrenat l'"spécimen" de revista "Yes Yes". Suposem—ja que es tracta d'una cosa d'en Sugrañes—que haurà sigut un èxit. En Sugrañes en sap molt d'aquestes coses. I com que, ademés, en la confecció d'aquest "spécimen" hi ha col·laborat fins ens Josep Maria de Sagarra, en Marius Aguil·lar, en Francesc Madrid i en Brauli Solsona, ja no es pot demanar més.

NUEVO

Ha debutat una companyia de sarçuela dirigida per en Pau Gorgé. Fan "Jugar con fuego", que és una obra nova i que no ha vist ningú. Val la pena de què la vagin a veure, senyors!

BOB

Salut i Força

FUTBOL

Si no ho recordem malament, la setmana passada parlàvem de tot l'enrenou del mai prou alabat Comité Seleccionador, i deien, també, que per una vegada els nostres lectors ens perdonarien de dedicar-nos en tot a futbol, però heu's aquí que aquesta setmana, encara que no volguem, gairebé que ens haurem de limitar an aquest esport, perquè sembla que els altres esports s'hagin decidit a declarar la vaga.

Si no fos que ja seria parlar de massa lluny, començaríem pel partit del dia 8, que si bé no fou novetat el que l'haguésim de presenciar amb bona pluja, no en mancà, però, una i ben "castiza", s'entén, de novetat. Constituï aquesta novetat el nou sistema de l'àrbitre senyor Sampere; des d'ara els arbitratges dels partits podran fer-se còmodament sentats en una butaca, i els jugadors, quan l'àrbitre fagi sonar el pito, es veuran obligats a saber quina és la falta que assenyala.

I quan aquest sistema s'hagi implantat, llavors augmentarem el sou dels àrbitres fins a cinc centes pessetes per partit.

Cal seguir la corrent evolucionista.

* * *

Tornant al Comité Seleccionador, mai tindrem prou paraules per alabar la tasca que durant la setmana passada dugué a cap.

Però, sigui com sigui i com es vulgui, contra tot el que es digui i el que es presentà, i fins contra els elements, es celebrà el partit amb la selecció que tan encertadament havia designat.

No cal dir que les localitats s'"acabaren" tot seguit i, és clar, com que la pluja no s'"acabava", els que les havien adquirit no s'"acabaven", de decidir d'anar al camp de l'"Espanyol", i això féu que només en una part es tregués la vistositat de la festa.

Els que més hi sortiren guanyant foren els revenedors; ells que ja preveien un bon "agost", pogueren reunir un formidable "stoc" d'entrades que, a manca de compradors, les hagueren d'oferir a dos ralets, a quaranta cèntims i a dues quinze, i encara no les pogueren col·locar totes. Són aventatges de comerciant.

El pobre camp de l'"Espanyol" va quedar fet una llàstima; però qui quedà més llastimós no va ésser pas el camp, sinó l'infeliç mortal que va tenir la "bona" pensada d'anar-hi.

Sort que això no passa gaire sovint, però encara que torni a passar, també hi tornarem.

Tot són gustos.

* * *

Al vespre del diumenge hi va haver el banquet que els federatius dedicaven als jugadors txecs i catalans.

Diu que el que va abundar més fou el xampany i els parlaments-llaunes. Quan aquests van començar diu que encara es deia alguna cosa, però quan cap allà a l'acabament, com que

qui més qui menys estava un xic "animat", diu que s'hi deien unes bestieses que Déu-n'hi-doret!

De totes maneres, les bestieses dites en trajo d'etiqueta fan més bon efecte, i això és el que passà.

I tothom content i "animat" i amb "bones" cares.

TENNIS

S'han acabat els concursos d'aquest esport; Juanico va quedar campió i segons hem sentit dir, diu que s'ho mereixia.

Si és així, menys mal; per la nostra part no tenim cap inconvenient en què ho sigui.

Ara, que tampoc l'envegem.

NATACIO

Com que diumenge la pluja ens féu un bell present, els del "Barcelona" ens volgueren fer exhibicions i continuaren el concurs de nou nedadors.

Hi va haver una lluita formidable entre l'equip de Basté i el de Puig, i com que tots dos volien guanyar i només ho podia fer un, varen acordar que el guanyador fos el de Basté.

I així, content tothom. S'entén, menys l'equip de Puig.

TEIXI

L'estàtua de la Plaça de Catalunya

Troblem que el senyor Carles Soldevilla té tota la raó. La discussió sobre l'estàtua de la Plaça de Catalunya hauria d'ésser des del punt de vista artístic. Però no és així; hom vol veure-la des d'un punt de vista moral. I no, això és una equivocació.

Nosaltres no volem ficar-nos amb el valor artístic de l'obra. Però volem parlar de les protestes que l'obra ha ocasionat entre els lluisos, filles de Maria i demés genteta. Per endavant, repetim el que s'ha dit i redit, i és una veritat com un temple. El qui vol veure immoralitat en una obra d'art, és que ell és l'immoral.

Tota aquesta gent inútil i perniciososa que s'anomena la guardadora de l'ordre i de la salut espiritual d'un poble, ha cridat contra l'estàtua del Sr. Otero. A ells tant se'ls hi ha endonat si l'obra, com a art, és bona o dolenta, només han cridat contra el nu, per a amagar la pròpia sensualitat i erotisme malaltissos.

Tots els catòlics de tercera categoria (reconeixem que hi han catòlics nobles i de bon sentit) han cridat. Han organitzat processons, romeries, tridus, rosaris, oficis cantats, pregàries i altres coses per l'estil, per a què l'estàtua fos treta, i quan han temut que cridaven debades, llavors han demanat a Déu que enviés un terratrèmol que destruís la "pecaminosa" estàtua (això de pecaminosa ho trobem bé, car provocava a pecar a ells, als que criden, incapaços de sentir la puresa del nu artístic).

Tothom sap que el senyor Nebot—l'arquitecte més bo del món, l'artista insuperable—no és sant de la nostra devoció. Però hem de confessar que ara ens ha estat simpàtic. Ja s'ha tingut prou respecte a aquesta gent que, amb la capa de la religió, entorpeix la civilització.

Memòria

La duquesa de Mau tingué un magnífic nen. Era una meravella. Tothom l'alabava. Totes les seves distingides coneixences l'anaven a visitar. I la duquesa, orgullosa, feia mostrar l'infant tot nu en una safata de plata encoixinada.

Entre els admiradors hi anà una vella amiga de la seva àvia. Era una senyora molt distingida, que tenia cent deu anys.

La vella dama contemplà l'infant i digué:

—Si la memòria no em falla, és un infant del sexe masculí.

L'altre dia un corresponçal d'un de los diaris d'aquesta ciutat comensava tot satisfet la carta dient: "Tambien aquí bemos gozado del espectáculo de las estrellas errantes..." Aixó nos obliga a dirigir una pregunta al *Sombonyano* del Principat. "S'han vist també desde Sant Boy aquestas estrelhas?"

—Sab que to Xanguet iè mólla lletra me-buda?
—Ah, prou! No veu que 'ls autors la saben tant llarga?
—No, home. Vull dir que está imprès al carácter menut.
—Bé: aixins se compren que hi havia tant original.

Creuem que donaran bonas entradetas al Principat los quadros disolvents que hi presentará la célebre prestigiadora Mlle. Benita Arguinet, de qui taots elogis ha fet la premsa madrilenya.

Un estudiant va rebre una armilla del mare, y s'adona de que l'un canió era mes llarch que l'altre, y com que no n'havia cap mes y havia de surtir de precis, agafa las estisoras y se la talla.
Al endemà, torna a posarse la armilla y veu que l'altre canió era mes llarch que l' que s'havia tallat lo dia avans, y també... talla. Després s'adona que l'armilla era curta, y a ser que lo primer dia s'havia aiolomat malament l'armilla.

Després de riallas vénen plorallas. Seguint al *Si us plau per força*, al *Entolich de cordas* y a las afornadas produccions que tanta honra y profit dóna als autors y empresa del *Teatro Catalá*, se posará en escena *Las reliquias de una mare*, *Las modas*, y *La vint y La conciencia* que nos sembla farán curar alguna líbrima.

—Senyor editor; deixiam fer una novella, que li vull probar que en Espanya no hi ha novelistas.
—Home, fásila.
Al cap d'un mes l'editor s' trobá ab la novela que no pogué publicar, porque l'autor havia probat fins a la evidencia lo que s'havia proposat.

COSAS QUE 'S FAN CADA SEMMANA.

Mudarse la camisa.
Apar a missa.
Afeïtarse.

De la roba a la bugadera
Fer festa.
Y surtir Lo Noy de la Mare.

FABULA DEL NOY.

Un gat de bonas formas y trempat s'estaba a la barana d'un terrat. Quan atordit d'un ruidó que li hagué se va plantar de nassos al carré. Un sereno, al mirar tant trista sort, esclama ab sentiment evanós, ja es mort. Al demati, trobantlo allá en la accra Lo burro 'l reculli de la gatera, y com sempre s'ha fit, Va deixá l'ur cadáver al canyet Aixó 'ns diu que no pas sempre, lector, Al mitj del carré 's podan los gats morir. LO MESTRE.

—Mira si t'estimo, Badó, que per tu, fins moriria.
—Donchs jo, encorri mes enllá.
—Poi ser?
—Si, porque jo, fins te faria enfierrar.
—Quánta gent se guayla a la funció celeste del diuans de l'altra semmana!
—Com l'entrada era tant scomodo!

—Sab, senyor Mateu, que may podrem surtir de plujas?
—Home: es cert que havia plogat molt, temps en darrera; pero aia fa ans quantis dias...
—Vamos, ja conech que no va véurer la pluja d'estrellas.
—Jo penso que alló de las estrelhas, eran focs artificials al cel.
—Jo crech que aiqui s'va entretenir a en-sabonar lo cel per ferlas rellicsar.
—Jo crech que 'ls hi va venir rodaments de cap.
—Y vosié?
—Jo, dormia.

—Lo cap y las mans es lo que manié al home, deya un.
—Té rabó, contestá un batllari, porque jo 'm morí de fam.
—Es que també del modo que tu ballas, digué un tercer, no té cap ni pens.

—Qué fas aquí?
—Escrich al pare que 'ns envihi diners.
—Quántis ne tenim, avuy?

—Avuy? ni un xavo partit pel mitj.
—No: pregunto quantis ne tenim del mes.
Un senyor estava cantant y un altre li va dir:
—Aixó es bramir.
—Ja ho sé, contestá 'l cantor, si no brama més, vosié no m'entendria.

EPIGRAMAS.

—Aquel diama es molt decent,
—Me sembla que es dels pitjors.
—Hi han moltras flors!
Pero ni un sol pensament.
Del avaro D. Joseph.
Se diu que es home tant rata,
Que s'vol fer treurer los ulls,
Per no dar una mirada.

Sol·lució a las xaradetas del numero anterior.
I. Ca-pa. II. Es-lo-ra.
Sol·lució al geroglífich.

Setse jutjes menjan fetje d'un penjat.

XARADETAS.

Nom de vocals, prima,
Dos, de consonant,
Com també la guaridá;
Tres, es vegetal.
Dos y cinch, fan metjes.
Quinta es lo soldat.
Lo meu tot es moble.
Que per casa hi ha.
II.
Hi y tres, mida, 'l duch té dos.
Lo tot es at prés, odios.

GEROGLIFICH.

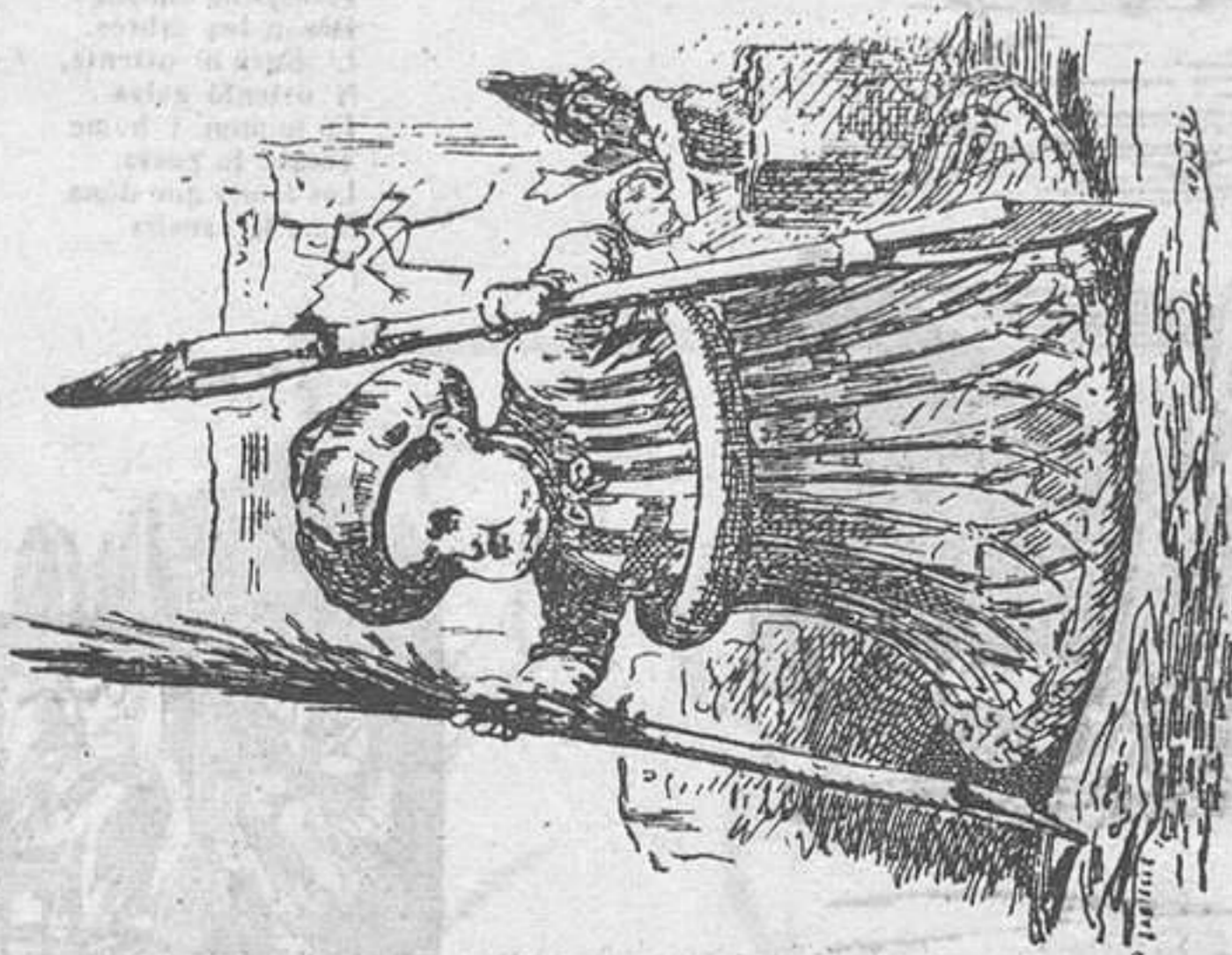
1/5 ORIKNOPIIK
En lo próxim numero donarem las sol·lucions.

E. R.—Ignocent Lopez.
Barcelona 1866.—Impressoria de Narcis Rambla y Companya, pasadé de Escudellers, numero 4.

PUNTS DE SUSCRIPCIO.

LLIBRERIA ESPANYOLA
de
I. LOPEZ, EDITOR,
Carrer Ample, 26,
y Rambla del Mici, 20.
BARCELONA

Lo Noy de la Mare se deixará véurer cada SEMMANA.

PRED DE SUSCRIPCIO.

BARCELONA. PORTAT A CASA.
Trimestre 6 raióts.
FORA DE BARCELONA. FRANCH DE PORT.
Trimestre 6 raióts.

Un numero sueltó, 4 cuartios.

ADMINISTRACIO Y REDACCIO.
Carrer Ample, 26. Libreria.

LO NOY DE LA MARE.

Tercer y últim.

Los corresponçals de fora Barcelona, que escriguan los suscriptors que tinguan pel tercer trimestre y 'ls hi enviarem los corresponents regalos.
¡¡Ditxos Xanguet!!

LA ADMINISTRACIO.

LO ÚLTIM DIA DE SOLTAR.

En Joanet ha arribat ja a la edad de col·locarse. Té un patrimoni, ié una carrera, es a dir un titol que pot fer guanyar diners, encara que ell no 'n guanyi; i qui no pensa, pués, en casarse ab tals circumstancias? Perqué no buscará ell una noya que li agradi? Perqué aqueixa noya, després de trovada, no se agralará de ell?

Y en efecte, en Joanet ha buscat y trovat noya. (Vine ne dirian los dels Jochs Florals, ab ulls de estel y boca de flors.) Ha fet l'os una temporada, ha suert las impertinencias de la futura sogra, ha pres mil rabandias per causa dels dias dolents y dels rivals; pero per fi ha triunfat, secons ell diu. Ja la ha demanada ab tota forma, y se hi ha consentit y se han firmat los capitols. Demá mateix es lo dia senyalat, pera casarse.

Un dia qualsevol, porque no sóa ells gent que aprofiten las diadas.
En Joanet se trova en son últim dia de

soltar. ¿En qué pensa? No sabriam dirho, pero que no 'ns es permés ficarnos dins de ningué sens pagar entrada.

¿Qué fa? Aixó es mes fácil explicarlo. Los escriptors tenim mes nas que la policia y mes confidencias que certa milicia provincial. Res se 'ns escapa. En quan a fets tot ho sabem; i ja ho crech!

A las sis de la tarde en Joanet reuenge ot la fonda de las Peninsulars a quatre ó cinch amichs intims, amichs de aquells ab qui la ha eprregada, amichs a qui passat demá farà confidencias que si la nuvia las sapigués... Ab ells brinda, ab ells bromoja y ab ells se disculpa en termes duplosos del disbarat que va a fer. En comú se burlian del matrimoni, de sos grillons y cadenas, de las donas y son mal geni; pero en Joanet no se desdriu de casarse.

A las vuit va a lo carrer de Fernando. Allí veu lantias y tantas conegudas! Tota sos recors de juventut són allí, embolicats ab una talma escosesa, sola un barriet de mariner, ó ab gauria de cuartel. Saluda a la una, es-treny la ma a la altra, sonriu a la de mes enllá, y a totas acul com, lo que destinal a abandonar lo mon, vol que quedin ben arreglats los papers.

En aquesta ocupació pert una hora, y pasada, va a fer dos ó tres visitas de confiansa. En la una lo rebeu com sempre y lo felicitan per sa próxima diada; en la altra lo reben ab des-acostumada fredor (hi ha una noya casadora); en la tercera li donan ab fingida compunció lo péscom y li desigian molts anys de vida.

Los aucells volan,
Volan y cantan;
Brillan las tendras,
Las tendras plantas,
La Primavera
Que n' es de maca!
En lo mon, l' home
També la passa.
Ama, y la feyna
Ya té acabada.

Las fullas grogas,
Grogas ne cauben,
Lo cel en plujas,
Plujas esclata,
La Tardor liensa,
Liensa las galas,
En lo mon, l' home
També la passa.
Lo sol va a pendrer,
Que puch l' escalfa.

LO XANGUET

ALMANACH PER L'ANY

1867

Lo sol calenta,
Calenta y daura;
Fruitas ne donan,
Dónan los arbres.
L' Estiu n' ostenta,
N' ostenta galas,
En lo mon, l' home
També lo passa.
Los fruits que dona
Son, la canalla.

Lo sol ne sembla,
Sembla mortalla,
Que lo món porta,
Porta posada.
L' Ivern ne queda
Seus sol que escalfa.
En lo mon, l' home
També lo passa.
En brasers busca,
Lo que al sol manca.
PAU BURTREGAS.

L' il·lustració d' aquest número es com a mostra del XANGUET pels que no siguian suscriptors, que 'ls que ho són ja reben avuy, dit almanach, com a regalo.

Per ti se retira a sa casa y entra en son aposento. L' apar que tot té un color estrany; las panelas, los mobles semblan illuminats per una candela que se apaga. Y apesar de tot aquest es lo matey cuato tan rialler abí, tan de color de rosa demá; però avuy trist, molt y silencios.

Se nota en ell la calma y lo quietisme del vall cinch minuts avans de la tronada. En Joanel entra, tan mustich y ablut con lo que 'l robleja, mira en contorn ab ulls apagats y pensa. Tot lo que a sa vista se presenta li recorda esperanzas, il·lusions, dias de goij y benandansa, alis y baixos, felicitat y desesperis, emocións tolas de hermosos temps y d'hermosa edat.

Fa frel, mes frel que may. Fa lo primer de la temporada, lo que motiva mes queixas y lo mes sentit. Lo escala-pantxas ha sigit cuidadament encos; la llum de la alsiua puja sempre jant y llansant guspiras a la xi-menea; los ulls de en Joanel las sequenax y no las abandonan fins que se han apagat.

Allí hi ha un passat ¿Li dol? Li agrada delixarlo? ¿Qui pot dirho, si ell ho cala? Lo cert es que se aixera de la cadira en que se havia sentat, que anfa uns florets y unas manoplas que penjan de la paret y las tira tranquilament per lo balcó, sens recordarse de que poden fer mal a lo serend.

Al costat hi ha dos miniatras; trasunto flox de dos bellasas. Las contempla un instant, ly arrecañantlas del clau en que estan penjadas, las tren de son march y las saca fins a destruyilas sens compasí per lo artista, ni per lo original.

Ora després un dels calaixos de son escriptori y tren un caixonet de embarnissada fusta. En ell hi ha papers, molts papers, de varios colors y línias y lletras.

Un derrera lo altre los llegeix en Janet ab molt delentament. Lo somris surt a yollas a sos llavis, altres li fan los ulls pampallugas y puja un sospir de son cor a desvanetixer en sa boca. Entre los papers se hi trovan rissos ó bucles de cabells rossos y negres, retratos de fotografía, flors ja secas con los sentiments que las convertiren en prendas de amor.

Pot ser que algunas de ellas foren miradas ab los ultims llampechs de la passió; pot ser que algunas patons y algunas llagrimsas interrompren lo exámen que de aquells objectes se feya. Si aixís fou en Joanel ho sab. Sols li hem sentit dir que entre tols hi havia arguement per molts novelas. ¡Quina ganxa pera los fabricants de entregas!

Mes per sa desgracia tols aquells preciosos trossos son agatats per en Joanel, ab ma febrrosa y ltrats al foc que sens compasí los fa seus y los convertix en flama y guspiras que aquell segueix ab sos ulls fins que se han apagat.

Queda, es veritat, ablut y perduda la color... però ha tel son deber. Lo aposento queda purificat para rebher la desposada.

Aixó es lo que fan los jóvens la vigília del dia en que han de casarse... Las noyas... ¿qué dentlen fer?

Lo gust.

UN BON CASAT.

Lo mes ben casat

Es el qui té sogra,

Ni per mes que malas

Llenguas dignin contra;

Puig que jo 'n tinch una

Que us dich que n' es bona,

Y encara que lleija

Y un xich reganyosa,

Per tan endressada,

Abi darse per mostra.

Ella 'ns fa bé 'l lit,

Ella 'ns fa la sopa,

Ella escombra a casa,

Ella escoma l' olla...

Dos que li dich mare

N' está tan coloyra,

Que li cau la baba,

Y 'l tall milló 'n dona;

Y v'ám tan bé,

Que n' está molt tova

De onsenya a lolhom

«L' home de la noya»

Per andá a passeig

Cup cosa 's desborra;

L' avia agala al nen,

Y al jardí ja 'l porta

A veure 's lúlis

Y a dar pa a las ocas.

Si anem al teatre,

Al bressol jo post,

Prompte 'l fa dormir,

Y 'l sopá va en doyna.

Tot ella ho arregla,

Tot ella ho adoba,

Tot ella ho preveu,

Tot ella ho recorda,

Perque may al genadre

Puga ferli nosa.

Y 'n tinch una nena

Que puja tan mona,

Tan rodanoneia,

Tan blanca y tan rossa,

Que al Noy de la Mare

La daré per dona,

O segons com vingui,

La tindré per sogra,

¡Eyi axó s' entén!

Si al Noy acomoda.

Un parent de lluny.

parer en lo que diguerem sobre las estatuas que deuben figurar en lo vestibul de la Universitat, y que cap representa un sábi catalá

—Qué es tanta il·luminació en lo saló de Cent? preguntava un a un altre en la passade Sant Jaume lo diluns a la nit.

—Home, es la sessió de l' Económica. Sembla que l' Económica, donchs, ab tant lux de llums, en compte de donar llum, dóna fum, y lenia rabó.

—Peret: en lo café de las Set portas donna un magnífich Jamaica.
—Donchs anemhi, Quico.
Los dos companys se 'n van abant han dit.

—Mosso, crida en Quico, dos copas de Jamaica.
—Voy! contesta 'l mosso.
Y premen las dos copas. Després en Quico s' tren quatre rals, 's dona al mosso, y se 'n van.

—Si que vas grasi! digué en Peret: ¡Quatre rals de propina al mosso!
—No, home, si li he pagat las dugas copas de Jamaica.
—¡Ah! com tu 'm havias dit que donan un magnífich Jamaica...
—Voria dir que 'l veñen.
—No es pas poca la diferenciac!

CANSONETAS.

Viu en lo espay 'l auccellat;
Lo peix viu dintre del aygua
Y 'l home viu entre donas,
Que són la seva desgracia.

Ab lo teu amor, nineta,
Crech que seria felis;
Però crech que mes ho fóra
Ab la grossa de Madrid.

Perque 'l vol un home rich,
En lo carrer ara 'm plantas;
Aixó 'm proba que ton cor
Está a pública subasta.

En lo cel brilla la lluna
Vollada de mil estrelhas,
Y en la terra, aquesta nit,
Te dich que fa un fet que pela.

Dius que mirant a la lluna
Sents molta melancolia;
Donchs no hi mits, que no vull,
A n lo meu costat, gent trista.

¡Adeu, donchs, que ja 's fa l'art!
Me 'n vaig, ninca estimada,
Que 'l teu carrer es molt fosch
Y sempre tinch por de lladres.
EN PERET MACO.

LA MORT D'EN PAU IGLESIAS

—Puja, que tu encara ets dels nostres!

AVIS

La setmana que ve
La Campana de Gracia
 Sortirà dijous, dia 24, amb motiu
 d'ésser festa divendres i dissabte
 Número de gran actualitat

El gran senyor Nebot, l'home més savi, més immens, més artista, més equilibrat i encara tantes altres coses d'aquest món, ara ha ideat un nou pla de la seva Plaça de Catalunya. Val bastir-hi, a sota, una plataforma giratòria. La Plaça, per tant, podrà girar. Així, si un foraster il·lustre ve dues vegades a la nostra ciutat, cada cop veurà la Plaça diferent. Oh, quin home el senyor Nebot!

Després de passar anys i més anys sense pensar en coses velles, a un teatre desterren "Jugar con fuego". Es un títol suggestiu i que ho diem moltes vegades. Res més perillós que jugar amb foc.

Hem anat a Pompeia. No als frares, al "cabaret", on hi dansa i canta la Zoe i la Dorita.

Fills meus! Ens riem de les estàtues de la set vegades immortal Plaça de Catalunya.

Allò és el diluvi del deliri.

Preguem a tota la "carcamada" que té Barcelona que hi vagin.

Estem segurs que cremaran un ciri a Santa Condeseta i a la Bella que no hi haurà prou cera a la bruta i polsosa ciutat comtal.

Afirmem que no es fan mai més obres en sense dones, encara que ho mani el simpàtic Miralles.

Tants "Roperos" que hi han i tantes noies i petits infants que van sense abrigall.

Però creiem que els "Roperos" serveixen més per a fer protestes i visitar al bisbe que no pas per a cobrir la nuesa cruel dels nostres desheretats.

La nova estació de França serà una cosa meravellosa i digne d'una capital com la nostra.

Es veu que vol fer-se una urbanització a fi de què els passatgers trobin forces comoditats, tant pels carruatges com pel servei.

Visca! Coses així honoren a Barcelona! Avant!

La "Càmara", o millor dit, la Cambra de la Propietat s'ha reunit en conclavi.

Ja sabem el que passarà.

Que el decret de lloguers serà un pegat.

Es veu que el senyor Pic i Pon, allà on "pica" hi "pon" un ou covat, i aquest cop ho veurem tots els desgraciats que paguem lloguer i no ens queda ja el consol de fer passar un duru sevillà a l'amo.

Els xòfers de Madrid han protestat perquè un viatger—diuen—va matar a un company d'ells.

I els milers de víctimes que ocasionen ells a causa de la velocitat en què van?

En aquest cas, totes les ciutats haurien de protestar contra la plaga de xòfers.

I consti que els xòfers almenys són cent víctimes que causen en un sol dia.

Un xic de calma, "xufleros" de Madrid.

Un dia en Capdevila escriu un llibre amb un èxit insomniat. Després en Perarnau fa un aplec de poesies que són bresques de mel.

En Rusiñol una comèdia sublim.

I en Graells una novella de caràcter infantil.

A LA CAMPANA hi ha gent que no toquen "campanes", a fe.

L'altre dia parlàvem amb un amic castellà sobre la riquesa de la seva llengua i de la nostra. L'amic sortí a parlar-nos dels mots castellans que nosaltres hem emmatlevat. L'amic ens digué que un d'ells és "cap-i-cua", que consta en el Diccionari de la Llengua Espanyola.

Rigurosament històric.

I ara us direm una altra anècdota històrica. Pel carrer sentírem dos senyors que parlaven de la mort de Pau Iglesias. Un d'ells alabava la seva honradesa i la seva bondat. I l'altre exclamà:

—Què en va treure d'ésser honrat, si com a socialista que era tampoc ha anat al cel.

L'altre dia pujàrem a un autobús (per cert, s'han apujat tots els trajectes de cinc cèntims sense previ avís, cosa que ha motivat justíssimes protestes)... Pujàrem en un autobús, com dèiem, i el vehicle s'omplí. El cobrador no hi deixà pujar a ningú més.

Al seient del nostre davant teníem un matrimoni.

—A mi m'agrada molt l'autobús—deia ell—. Això és estar al cel.

—Al cel? No sé pas què hi veus.

—Sí, dona. Perquè tant a l'autobús com al cel només hi caben els justos.

Esperonats per un nostre "A cau d'orella", els metges postergats en aquell cèlebre concurs, s'han tornat a moure. Però, ara tant li fa. Tenen tota la raó, però s'han portat indignament. Quan es perd l'elegància, es deixa d'ésser simpàtic.

Valentí Viu i Ventalló, l'home de les tres V. en el nom, aquest regidor nou de trinca que ja ho havia estat abans un altre cop, ha estat nomenat tinent d'alcalde abans de posicionar-se del càrrec de regidor. Ho trobem molt bé. Ara, les coses es fan així.

Amb la vacant que ha deixat el senyor Castillo, semblava que el senyor Viu ocuparia aquella tinència d'alcaldia. No. Ocuparà la del senyor Ponsà, i el senyor Ponsà passarà a ocupar la vacant del senyor Castillo, a Cultura. Ens sembla que al senyor del Río, que desempenyava accidentalment la vacant, la cosa no li deu fer gaire gràcia.

A l'Ajuntament hi hagut altes i baixes de regidors, ço que ha motivat el nomenament d'altres senyors, per tal de substituir-los.

Quan sigui hora, caldrà fer la llista dels concellers que haurà tingut la ciutat des del famós 13 de setembre.

De segur que n'hi haurà prous per a fer una processó de les llarguetes.

Esperits bèl·lics que no fa gaire enyoraven el vessament de sang, aviat assaboriran el goig de veure-la vessar a dojo. Tenen només d'esperar-se fins al dia vint-i-cinc del corrent, en el qual es realitzarà la dita del nostre refraner:

"Per Sant Tomàs,
 sang a terra i sang al nas."

TEATRE CATALÀ ROMEA

Demà, diumenge, a dos quarts de quatre: L'ANELL ME-
RAVELLÓS.

A dos quarts de sis: ELS SAVIS DE VILATRISTA i LA
TETA GALLINAIRE.

Nit, a les 10: LA FOLLIA DEL DESIG i EL CASAMENT
DE CONVENIENCIA.

GRAN TEATRO ESPAÑOL

Avui dissabte, tarda, a dos quarts de cinc: EL POBLE
ES MESTRE DEL REI i LES DONES DE TOTHOM.

Nit a les 10: EL PRIMER BITLLET DE BANC i
¿...? O L'AVENTURA D'UN 40 HP.

Diumenge, tarda, a dos quarts de 4: 2 obres! LES
DONES DE TOTHOM i ¿...? O L'AVENTURA D'UN
40 HP. Nit: ¿...? O L'AVENTURA D'UN 40 HP.

OLYMPIA

TEMPORADA DE CIRC. — Programa nou

La millor companyia de circ equestre que s'ha vist a Barcelona
*Dissabte i diumenge, tarda i nit, extraordinàries funcions
amb tots els debuts de la setmana.*

L'èxit mes gran; Els germans Despres.

DOBLE SALT MORTAL EN L'AIRE AMB AUTOMOBIL

Eden Concert

Music-Hall de primer orden - Asalto, 12 - Teléfono 3332 A.

NUEVA EMPRESA PROPIETARIA : D. Francisco Buxó

Todas las tardes, las cinco estrellas: Tina de Jarque, Rosaleda,
Pilar Molina, Venus del Circo y Carmelita Palacios.

Todas las noches: La graciosa zarzuela madrileña titulada

¡A MORIR LOS CABALLEROS!

POMPEYA

Popular Music-Hall

◇◇◇ Teléfono 2438 A.

PROGRAMA MONSTRUO

CONDESITA ZOE - BELLA DORITA

Gran éxito de la aplaudida revista en cuatro cuadros

LA VINGUDA D'EN TÓFUL

Exito de Mercedes Cros, Marujita Carrillo

MERCEDES SOLDEVILA

ROYAL CONCERT

MARQUES DEL DUERO, 106

ÉXITO: MARÍA ROMEU

M. SOLDEVILA ◇◇◇ C. FRANCO

LA GRECO

Cabaret

de la

Muerte

Paralelo

(Grutas)

núm. 72

Exhibición macabra, tétrica y horripilante

Es necessiten 30.000 caixes de morts pel consum
diari del CABARET DE LA MUERTE

NOTA: El que sufra de afección cardíaca o sea impresionable
absténgase de visitarlo, pues pasaría un mal rato.

PATI BLAU

PELAI, 1

Local completament reformat,
amb gran calefacció. Tempera-
tura la més agradable durant
l'hivern

Aquest mes, s'ha inaugurat un
suculent servei de «Charcuteria»
i mariscs de totes menes.
Tot-hom ho diu que el café del
PATI BLAU és el millor de Bar-
celona

Es costum d'aquesta casa, ser-
vei excel·lent i preus econòmics

OSTRAS de Marennes y Arcachón

Mariscos, etc.

La Ostrícola Marennaise

VENTAS AL POR MAYOR Y DETALL

Boquería, 27 :: Teléfono 2785 A.

Si heu de comprar un sueter i voleu trobar un
bon assortit amb millors preus, visiteu els apar-
adors de

L'ATLANTIDA

SASTRERIA I CAMISERIA

Sant Pau, 56 i 58

En vista de la numerosa clientela que acude diariamente

La casa del aficionado

Rambla de las Flores, 10

T. S. H.

ha abierto una Sucursal en la

Rambla de las Flores, 26

donde tendrá mucho gusto en servir los encargos que se le hagan, así
como consultas técnicas y consejos prácticos.

Ha llegado la nueva remesa de galena Radlosita

BICICLETES
MOTOR
Accesoris i Sports

SANROMA

Balmes, 62 - Telèfon 1445 A - BARCELONA

UNA TORRETA Y MIL PESSETES AL MES

UNA BARRACA Y SALUT

UNA MASIA Y UNA CASA DE 5 PISOS DE CUATRE PORTES Y CAP PAPER ALS BALCONS...

UN POBLE BEN GRAN

UNA GARITA AMB UN CAPELLANET BEN MACO

EL QUE ES FIRARIA LA NOSTRA GENT.

NOTA: El que sura de eleccion caridat o sea infortunada
Es necessiten 30.000 caixes de mortis pel consum
dian del CABARET DE LA MURTA